

ตอนที่ 01

“รับอะไรดีครับ”

เสียงหวานติดแหบชนิด ๆ ของชายหนุ่มเจ้าของร้านกาแฟในหมู่บ้านปิล็อก หรือจะเรียกว่าอืดอืดก็ได้ หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลต่ำกว่า 1,000 เมตร ท่ามกลางป่าไม้ที่เขียวชอุ่ม การเดินทางไปหมู่บ้านจะต้องขับรถผ่านโค้งถึง 399 โค้ง ขึ้นภูเขาไปในทางแคบ ๆ ห่างไกลจากตัวอำเภอของผาภูมิประมาณเจ็ดสิบกิโลเมตร แต่ใช้เวลาเดินทางร่วมสองชั่วโมง เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวมักจะมาพักผ่อนกันเพราะเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างสงบ

ชายหนุ่มร่างสูงเพรียว ใต้ผมยาวประมาณกลางหลัง แต่ตอนนี้ขมวดผมเป็นมวย ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ ในหมู่บ้านแห่งนี้ ยิ้มทักทายให้ลูกค้าที่เข้ามาอุดหนุนและนั่งชิลล์กินบรรยากาศ

“ขอลาเต้เย็นสองแก้วค่ะ” นักท่องเที่ยวสาวพูดขึ้น พร้อมกับมองเจ้าของร้านหนุ่มด้วยสายตาชื่นชม

เจ้าของร้านคนนี้ชื่อว่าเฟย์ หลังเรียนจบปวส.คหกรรมที่กรุงเทพฯ เขาก็ย้ายมาอยู่กับยายตัวเองที่หมู่บ้านแห่งนี้ หันหลังให้พ่อแม่ตัวเองที่ไม่สามารถยอมรับตัวตนของเขาที่เป็นเกย์ได้

ใช่แล้ว...เจ้าของร้านกาแฟคนนี้เป็นเกย์ เขารู้ตัวมาตั้งแต่เรียนมัธยมแล้ว พอเรียนจบเขาก็กลับมาหายาย คนที่ยอมรับตัวตนของหลานชายสุดที่รักได้ทุกอย่าง เพย์ลงทุนทำร้านกาแฟและเบเกอรี่เล็กๆ ในหมู่บ้านแห่งนี้ จนยายของเขาเสีย เขาก็ลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้ไม่ไปไหน โดยจ้างคนในหมู่บ้านสองคนและนำตัวเองมาช่วยงานในร้าน

“ทานให้ร่อยนะครับ” เพย์เดินออกมาเสิร์ฟกาแฟให้ลูกค้าด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเดินไปเก็บแก้วที่โต๊ะด้านนอก เพราะพนักงานในร้านกำลังยุ่งกับการเตรียมเค้กอยู่

“คุณเพย์ครับ” เสียงเรียกจากชาวบ้านคนหนึ่งที่คุณเคยกันติดขึ้น ทำให้เพย์หันไปมองก่อนจะส่งยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างเป็นกันเอง

“สวัสดิ์ครับลุงชาติ บอกก็ครั้งแล้วว่าไม่ต้องเรียกผมว่าคุณ เรียกเพย์เฉยๆ ก็ได้ครับ” ชายหนุ่มบอก เพราะเคยพูดเรื่องนี้มาหลายครั้งแล้ว

“โอ้ ผมเรียกแบบนี้มาตั้งหลายปีแล้วนะครับ มันชินไปแล้ว ให้ผมเรียกเถอะครับ” ลุงชาติตอบกลับมาอย่างสุภาพ เพราะเป็นคนที่คุณในหมู่บ้านให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่ายายของเขาจะเสียไปแล้ว แต่ด้วยความที่เพย์เองเป็นคนดีมีน้ำใจไม่ต่างจากยาย เลยทำให้ทุกคนรักในตัวของเขาหนุ่มเป็นอย่างมาก

เพย์ยิ้มรับอย่างอ่อนใจที่ไม่สามารถกล่อมให้ชาติเรียกชื่อของเขาอย่างเดียวได้สักที จริงๆ ไม่ใช่แค่ชาติคนเดียว ผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านหลายคนก็เรียกเขาว่าคุณเพย์บ้าง หนูเพย์บ้าง

“ทำไมวันนี้แวะมาร้านผมด้วยล่ะครับ ไม่ได้ทำงานหรือครับ” เพย์ถามกลับ เพราะลุงชาติเป็นเจ้าของที่ป่าไม้ของอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ

“พอดีขึ้นมาดูความเรียบร้อยที่เนินข้างศึกครับ ก็เลยแวะเอาปลาตกคังมาฝาก เจ้าจ้อยไปลงเบ็ดที่แม่น้ำได้มา ผมอัดใส่ลังโฟมมาให้ครับ” ชาติตอบพร้อมกับวางลังโฟมขนาดย่อมลงบนโต๊ะว่างใกล้ๆ

เพ็ญเดินมาเปิดดูแล้วยิ้มรับ เพราะเขาชอบทานปลาแม่น้ำมากกว่าปลาล้าง แต่ด้วยความที่หมู่บ้านอยู่บนเขา จึงหาปลาแม่น้ำทานยาก ต้องลงไปซื้อที่ตัวอำเภอขึ้นมาทาน ถ้าเพ็ญไม่ขับรถลงไปเอง เขาก็จะฝากชาวบ้านที่เปิดร้านอาหารซื้อขึ้นมาให้ เพราะทางร้านอาหารจะต้องลงไปซื้อของสดเป็นระยะอยู่แล้ว

“เท่าไรครับลุง” เพ็ญถาม ซาติโบกมือไปมา

“ไม่ต้องครับ ผมเอามาฝาก จ้อยมันได้มาเยอะ มันมาแบ่งให้ผมก็แบ่งมาให้คุณเพ็ญนี้แหละครับ” ซาติตอบกลับ

“ไม่เอาสิครับ ลุงเอามาให้ผมฟรีแบบนี้บ่อย ๆ ผมจะกลัวรับได้ยังไง ถ้าลุงซาติไม่เอา ก็ฝากไปให้จ้อยก็ได้ครับ” เพ็ญพูดพร้อมกับยัดเงินห้าร้อยบาทใส่มือซาติไป

“โอ้ คุณเพ็ญ ชอบทำให้คนแก่เสียน้ำใจ” ซาติโอดครวญ

“ผมยอมเป็นคนใจร้ายทำให้ผู้ใหญ่เสียน้ำใจครับ” เพ็ญตอบกลับ ลุงซาติก็ยิ้มอ่อน ๆ เพราะครอบครัวของเขาเอ็นดูเพ็ญกันทั้งนั้น

“ว่าแต่...เรื่องของนายอดิเรกเป็นยังไงบ้างครับ” เพ็ญถามถึงหัวหน้าอุทยานฯคนเก่าที่ถูกเพ็ญและชาวบ้านเปิดโปงการรับเงินใต้โต๊ะจากการตัดไม้เถื่อน และล่าสัตว์สงวนจนถูกจับดำเนินคดีไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน และเป็นข่าวใหญ่โตเลยก็ว่าได้

“ก็อยู่ในขั้นตอนพิจารณาคดีละครับ เห็นทางกรมฯเขาจะส่งคนมารับหน้าที่แทน แต่ผมไม่แน่ใจว่ามาดูแลชั่วคราวหรือว่ามาประจำที่นี่เลย” ลุงซาติตอบ เพราะเขาเองก็เป็นแค่เจ้าหน้าที่อุทยานฯธรรมดาเท่านั้น

“ก็ขอให้คนที่มาแทนเป็นคนดีกว่านายอดิเรกก็พอครับ” เพ็ญบอก

ซาติยิ้มรับน้อย ๆ เพราะเพ็ญถือว่าเป็นคนที่ปลุกระดมให้ทุกคนในหมู่บ้านรักป่าไม้ รักพื้นที่ รักหมู่บ้านของตัวเอง คอยให้คำปรึกษาหลาย ๆ อย่างและมีคนที่พร้อมจะเป็นหูเป็นตาให้อย่างเต็มที่ ถ้า

เปรียบกับคนในเมืองก็จะคล้ายๆ ผู้มีอิทธิพลในหมู่บ้าน เป็นคนที่คนในหมู่บ้านพร้อมจะทำทุกอย่างให้ถ้าเพ็ญเอ่ยปากร้องขอ

ความจริงหลายคนอยากให้เพ็ญเป็นผู้ใหญ่บ้านด้วยซ้ำ แต่ชายหนุ่มปฏิเสธ เพราะคิดว่าตัวเองอายุยังน้อย และไม่ได้อยู่ที่นั่นมาตั้งแต่กำเนิด เขาอยากให้คนเก่าแก่ในหมู่บ้านเป็นมากกว่า เขาขอเป็นแค่คนเบื้องหลังที่พร้อมจะช่วยทุกคนถ้ามีปัญหาเท่านั้น

“เดี๋ยวผมขอตัวก่อนนะครับว่าจะเข้าไปที่น้ำตกจ๊อกกระดั้น เห็นว่ามีนักท่องเที่ยวเข้าไปเยอะ กลัวว่าเจ้าหน้าที่ที่นั่นจะดูแลไม่ทั่วถึง” ซาติบอก

เพ็ญยกมือไหว้ซาติพร้อมกับขอบคุณที่ซาติเอาปลามาให้ ก่อนที่ซาติจะออกไปจากร้าน ส่วนเพ็ญก็ยกถังโพงเข้าไปที่หลังร้าน

“อะไรหรือเพ็ญ” พี่อง น้ำสาวของเพ็ญทักขึ้น เมื่อเห็นหลานชายยกถังโพงเข้ามา

“ปลากดคังครับ ลุงซาติเอามาให้ ว่าแต่...ที่บ้านน้ำเพ็ญมีหน่อไม้ดองอยู่ไหมครับ ผมว่าจะแกงส้มหน่อไม้ดองใส่ปลากดคังสักหน่อย” เพ็ญพูดถึงเมนูอาหารที่อยากจะทำ

“โหยยย พี่เพ็ญ ได้ยินแล้วน้ำลายไหล” แอ้ เด็กหนุ่มในหมู่บ้านที่ทำงานอยู่ในร้านของเพ็ญพูดขึ้น

“หึๆ เดี่ยวทำเสร็จจะตักแบ่งให้ เอาไปให้แม่กินด้วยละ” เพ็ญตอบกลับ ทำให้แอ้ยิ้มกว้างทันที

“ครับ แม่ต้องดีใจแน่ๆ แม่ชอบกินแกงส้มหน่อไม้ดอง” แอ้ตอบยิ้มๆ

“ว่าแต่...เจ้าอ่อนนได้กลับมาอนบ้านบ้างมั๊ย หรือว่าอนค่างที่อุทยานฯ” เพ็ญถามถึงพี่ชายของแอ้ที่เพิ่งเข้าไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ได้หนึ่งอาทิตย์ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ที่มีเอี่ยวในการทำผิดกฎหมายถูกไล่ออกและดำเนินคดีอยู่เช่นกัน

“ก็ไปๆ มาๆ ละครับ” แอ้ตอบกลับ เพ็ญก็พยักหน้ารับ

“เดี๋ยวนำเอาปลาไปทำให้ดีกว่า เวย์ไปดูหน้าร้านเถอะ” พี่องพูดขึ้น

น้ำสาวของเวย์อยู่ที่หมู่บ้านแห่งนี้เพื่อดูแลยายของเวย์ ในขณะที่แม่ของเวย์นั้นไปอยู่กรุงเทพฯหลังจากแต่งงานไปแล้ว พี่องรักและสงสารหลานชายตัวเองเป็นอย่างมาก เมื่อรู้ว่าพี่สาวและพี่เขยของตนเองยอมรับเรื่องที่เวย์เป็นเกย์ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในเมืองกรุงน่าจะชินและเข้าใจรสนิยมของคนสมัยใหม่ได้มากกว่าคนที่อยู่กลางป่ากลางดงอย่างเธอและอีกหลาย ๆ คนในหมู่บ้าน

เมื่อน้ำสาวอาสารับทำปลาให้ เวย์ก็เดินออกไปดูแลลูกค้าต่อทันที

...

..

.

“กลับบ้านดี ๆ นะแอ้ มาลัย” เวย์พูดกับเด็กหนุ่มสาวสองคนที่ทำงานในร้านของเขาในช่วงหัวค่ำหลังจากปิดร้าน

“พี่เวย์พูดเหมือนผมกับมาลัยบ้านอยู่ที่ตัวอำเภอ” แอ้บอกซ้ำ ๆ เพราะบ้านของเขากับมาลัยขี่มอเตอร์ไซด์ลงไปจากใจกลางหมู่บ้านแค่สองกิโลฯเท่านั้นเอง

เวย์เขกมะเหงกใส่หัวของแอ้อย่างหมั่นได้

“บอกย้อนจริง เดี่ยวก็ยึดแกงส้มคืนชะหรวอก” เวย์แก้งว่าทำให้แอ้รีบเอาถุงแกงส้มหลบทันที เวย์หัวเราะออกมาเบา ๆ

“ไป ๆ กลับได้แล้ว เจอกันพรุ่งนี้” เวย์บอกอีกครั้ง

เด็กหนุ่มสาวทั้งสองยกมือไหว้เวย์ก่อนจะเดินออกไปจากร้าน ส่วนเวย์ก็เดินดูความเรียบร้อยอีกครั้งแล้วถึงจะเดินกลับไปที่บ้านของตัวเองที่อยู่ทางด้านหลังของร้าน ซึ่งเป็นบ้านไม้สองชั้น ก่อนหน้านั้นเวย์อยู่กับยายสองคน ส่วนน้ำสาวจะอยู่บ้านอีกหลังไม่ไกลกันนัก แต่หลังจากยายเสียชีวิต เวย์ก็อยู่คนเดียวมาตลอด

**“ใกล้ถึงแล้วครับ ไว้ผมจะโทร.หาบ่อยๆ นะครับแม่...ครับ...
สวัสดิ์ครับ”**

เสียงทุ้มของชายหนุ่มในชุดลำลองพูดคุยมือถือกับแม่ตนเอง ก่อนจะวางสายไป ในช่วงบ่ายของวัน ตอนนี้เขานั่งอยู่ในรถยนต์ไฟร์-วีลดีี่ประตูโดยมีคนขับรถขับพาเขาไปยังจุดหมายปลายทางคืออุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ

ชายหนุ่มโบหน้าหล่อกม ผิวสองสีนั่งมองออกไปนอกรถด้วยรอยยิ้มอ่อนๆ เมื่อเห็นต้นไม้เขียวขจีอยู่สองข้างทาง เขาดีใจที่ทางผู้ใหญ่ในกรมฯส่งเขามาดูแลอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิจังหวัดกาญจนบุรีแทนหัวหน้าอุทยานฯคนเก่าที่ถูกดำเนินคดีเรื่องส่วยไม้เถื่อนและสัตว์ป่า ถึงแม้ว่าเขาจะถูกส่งมาเพียงชั่วคราวไม่กี่เดือน แต่เขาก็พอใจไม่น้อย เพราะเขาเบื่องานนั่งโต๊ะภายในกรมฯเต็มที

เขาชอบป่าไม้ จึงได้เลือกมาทำงานด้านนี้ จนได้เลื่อนขั้นเป็นผู้อำนวยการพื้นที่อนุรักษ์ที่อายุน้อยที่สุด เพราะผลงานและความตั้งใจของเขาล้วนๆ แต่ถ้าเลือกได้เขาก็อยากมาอยู่ในป่าแบบนี้มากกว่าในกรุงเทพฯหรือใจกลางเมือง

“คุณแดนจะแวะเข้าอำเภอก่อนหรือว่าจะเข้าไปที่อุทยานฯก่อนดีครับ” คนขับรถถามขึ้น

ชื่อของชายหนุ่มที่ถูกถามก็คือ สุดแดน

“ไปอุทยานฯก่อนดีกว่าครับ พรงี้ผมค่อยลงมาที่อำเภอเพื่อรายงานตัวอีกที ถ้าแวะก่อน เกรงว่าจะขึ้นไปอุทยานฯมืดเสียก่อน” สุดแดนตอบกลับ เพราะเขารู้ว่าเส้นทางที่จะไปยังอุทยานฯนั้นมันต้องใช้เวลาเพราะมันจะเลาะเลียบไปตามไหล่เขา และมีถึง 399 โค้ง ไม่สามารถขับเร็วได้ เพราะถนนบางช่วงก็ปรับปรุง

“ได้ครับ” คนขับรถตอบรับกลับมา

“คุณแดนอยากมาที่นี้เองหรือว่าถูกสั่งให้มาเหรอครับ เอ่อ ผมถามได้รีเปล่าครับเนี่ย” คนขับรถถามด้วยความอยากรู้

“ถามได้ครับ ผมอยากมาเองครับ ก็เลยเสนอตัวกับทางผู้ใหญ่ ท่านก็เลยอนุญาต” สุดแดนตอบ

คนขับรถมองสุดแดนอย่างแปลกใจ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ถูกส่งให้ไปขับรถพาสุดแดนมาที่อุทยานฯ พอเห็นสุดแดนเขาก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน เพราะคิดว่าคนที่จะมารักษาการแทนจะอายุมากกว่านี้เสียอีก

“จริง ๆ ผมอยากขับรถมาเองนะครับ ไม่อยากรบกวนคุณอำนาจ แต่ทางผู้ใหญ่กลัวว่าผมจะไม่ชินเส้นทาง” สุดแดนพูดอย่างอ่อนใจ

“ครับ ถ้าคุณแดนอยากให้ผมขับรถพาไปไหนบอกได้เลยนะครับ” อำนาจบอก สุดแดนก็ยิ้มรับ

“เห็นว่ามีชาวบ้านช่วยเปิดโปงหัวหน้าอุทยานฯ คนเก่าใช้มั๊ยครับ” สุดแดนชวนคุยเพื่อเป็นข้อมูล เนื่องจากเขาเองก็มีส่วนช่วยประสานงานเรื่องนี้เหมือนกัน เพียงแต่ว่ายังไม่เคยได้คุยกับคนที่รวบรวมข้อมูลตรง ๆ เลยสักครั้ง

“ครับ มีชาวบ้านช่วยวางแผนกันหลายคน แต่หัวเรือใหญ่คือคุณเพี้ยครับ” อำนาจพูดยิ้ม ๆ

สุดแดนเลิกคิ้วเล็กน้อย

“เขาเป็นใครหรือครับ” สุดแดนถามขึ้น

“เป็นเจ้าของร้านกาแฟในหมู่บ้านอีต่องนะครับ” อำนาจตอบกลับ

“เจ้าของร้านกาแฟ?” สุดแดนทวนคำพูดของอำนาจอย่างแปลกใจ

“ครับ คุณเพี้ยเขาเป็นที่รักและเป็นหัวใจของทุก ๆ คน ในหมู่บ้านนะครับ แล้วเขาก็ช่วยหลาย ๆ อย่างในหมู่บ้านมากมายเลย” อำนาจเล่าต่อ สุดแดนพยักหน้ารับ

“ดีนะครับ ที่มีคนแบบนี้อยู่ในชุมชนด้วย” สุดแดนชมออกมาจากใจจริง

ภาพในหัวของสุดแดน คุณเพย์ที่อำนาจพูดถึงคงเป็นชายวัยกลางคนที่ทำทางนำเกรงขามคนหนึ่ง

“ไว้เดี๋ยวถ้าคุณแดนรายงานตัวเสร็จ ผมจะให้ลุงชาติพาไปพบ นะครับ ลุงชาติเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้อาวุโสที่อุทยานฯ ครับ” อำนาจบอกอีก

สุดแดนพยักหน้ารับ แล้วชวนคุยเรื่องงานในอุทยานฯ และเรื่องอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนในที่สุด อำนาจก็พาสุดแดนมาถึงอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิเสียที

ทันทีที่รถจอด ก็มีเจ้าหน้าที่ป่าไม้บางส่วนเดินออกมาจากด้านในเพื่อมารอรับสุดแดน เพราะทุกคนรู้ว่าจะมีผู้อำนวยการพื้นที่อนุรักษ์มารักษาการแทนหัวหน้าคนเก่า

สุดแดนลงจากรถได้ก็บิดตัวไปมาไล่ความเมื่อยขบเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ป่าไม้ยืนเรียงหน้ากระดานเพื่อทำความเคารพสุดแดน หลายคนแปลกใจที่เห็นคนหนุ่มอย่างสุดแดนที่นี่

“ตามสบายดีกว่าครับ อย่าเป็นทางการนักเลย” สุดแดนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงปกติ

“ผมชื่อ สุดแดน ทักษิณารมย์ ผมจะมารักษาการแทนหัวหน้าอุทยานฯ คนเก่า จนกว่าทางกรมฯ จะเลือกคนใหม่มาแทนที่ครับ ยังไงผมขอฝากตัวด้วย” สุดแดนพูดอย่างนอบน้อม

ถึงแม้ว่าตำแหน่งของเขาจะสูงกว่าทุกคนก็ตาม เพราะส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เขาเห็นตอนนี้อายุมากกว่าเขาทั้งนั้น และเมื่อสุดแดนแนะนำตัวแล้วทุกคนที่อยู่ตรงนี้ก็แนะนำตัวเองเช่นเดียวกัน

“นี่ลุงชาติครับคุณแดน ถ้าอยากรู้เรื่องอะไรถามลุงชาติได้เลย แกรู้ทุกเรื่อง” อำนาจพูดซ้ำ ๆ

“เป็นคำชมใช้มัยเจ้าอำนาจ” ชาติถามขึ้นอย่างซ้ำ ๆ ทำให้สุดแดนยิ้มรับ พลางคิดว่าเจ้าหน้าที่ที่นี่ดูเป็นกันเองดี เพราะส่วนใหญ่ก็เป็นคนในพื้นที่ทั้งนั้น

“ผมให้คนไปทำความสะอาดบ้านพักให้คุณสุดแดนเรียบร้อยแล้วนะครับ คุณสุดแดนจะไปที่บ้านพักก่อนเลยมั๊ยครับ” ซาตีหันมาบอกกับสุดแดน

“เดี๋ยวก่อนดีกว่าครับ ผมขอเข้าไปดูที่ทำงานสักหน่อย” สุดแดนตอบ ก่อนที่เจ้าหน้าที่ที่อยู่ตรงนี้จะพาสุดแดนเดินเข้าไปด้านในสุดแดนเดินเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวของหัวหน้าอุทยานฯ พร้อมกับสำรวจคร่าว ๆ

“พรุ่งนี้เช้า ผมจะลงไปรายงานตัวกับทางอำเภอก่อน กลับมาผมจะขอเรียกเจ้าหน้าที่ภายในมาประชุมกันสักหน่อยนะครับ ผมอยากรู้ว่าโครงการที่ยังค้างอยู่มีอะไรบ้าง แล้วคนเก่าเขาทำอะไรไว้บ้าง ผมจะได้สานต่อได้ถูก” สุดแดนพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทุกคนก็ตอบรับอย่างแข็งขัน

“งั้นตอนนี้ผมขอเอาของไปลงบ้านพักก่อนนะครับ” สุดแดนบอกทุกคน ก่อนจะเดินออกมาที่รถพร้อมกับซาตีและอำนาจ

ทั้งสามคนขึ้นรถแล้วขับไปยังบ้านพักที่อยู่ท่ามกลางต้นไม้หลากหลายพันธุ์

“เดิมที่บ้านนี้หัวหน้าคนเก่าเขาเอาไว้นอนพักชั่วคราวนะครับ ส่วนใหญ่จะขับกลับไปนอนที่อำเภอ แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ มีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมครับ” ซาตีบอก

“ผมอยู่ง่ายครับ สมัยเรียนก็เข้าป่าขึ้นดอย นอนกลางดินกินกลางทรายอยู่บ่อย ๆ” สุดแดนพูดขึ้น

ซาตีกับอำนาจมองหน้ากันยิ้ม ๆ พลังสติใจที่ได้คนแบบสุดแดนมารักษาการแทน

“ที่นี่ไม่มีแอร์นะครับ มีแค่พัดลม เพราะอากาศเย็นอยู่แล้ว” อำนาจบอกออกมาบ้าง ขณะช่วยสุดแดนขนของลงจากรถ ซึ่งจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรมากมายเท่าไรนัก

สุดแดนเดินถือกระเป๋าเสื้อผ้าขึ้นไปบนบ้านพัก ซึ่งซาตีมาไซ

ประตูรอแล้ว บ้านพักเป็นบ้านไม้ยกขึ้นจากพื้นดินประมาณเกือบสองเมตร ตั้งอยู่บนเนินไม่สูงมากนัก

ชาติเดินเปิดหน้าต่างเพื่อระบายอากาศ ทำให้อากาศเย็น ๆ ผ่านเข้ามา สุดแดนยกยิ้มอย่างพอใจ

ภายในบ้านพักไม่ได้มีเฟอร์นิเจอร์หรูหรา มีเก้าอี้รับแขกเป็นไม้ ไม่มีโทรทัศน์ มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้องรับแขก มีห้องนอนหนึ่งห้อง ห้องน้ำหนึ่งห้อง และมีห้องครัวแยกต่างหาก ภายในห้องนอนมีเตียงไม้ขนาดหกฟุตตั้งอยู่พร้อมกับพูกนอนที่ปูผ้าปูที่นอนพร้อมสรรพ มีตู้เสื้อผ้าขนาดย่อม โต๊ะเล็ก ๆ อีกตัวในห้องนอน พัดลมก็เป็นพัดลมเพดาน

“ผมให้เมียซักผ้าห่ม ผ้าปูที่นอนให้เรียบร้อยแล้วครับ รับรองได้ว่าสะอาดไม่มีกลิ่นอับ” ชาติพูดขึ้นมา

“ขอบคุณนะครับ แล้วเรื่องอาหารการกินของที่นี่ ผมสามารถฝากท้องที่ใครได้บ้าง” สุดแดนถาม

“ที่อุทยานฯของเรามีแม่ครัวที่มาขายอาหารให้นักท่องเที่ยวด้วยครับ คุณสุดแดนจะผูกปิ่นโตกับแม่ครัวก็ได้ หรือจะไปผูกกับทางร้านอาหารบนหมู่บ้านอีต่องก็ได้ครับ เพราะเขาจะเอามาส่งให้ที่บ้านพัก” ชาติตอบกลับ

“ฉันผมขอผูกปิ่นโตกับทางแม่ครัวของอุทยานฯก็ได้ครับ สะดวกดี” สุดแดนพูดยิ้ม ๆ

“ทั้งสองคนไปทำงานก่อนก็ได้ครับ เดี่ยวผมจัดทุกอย่างเอง” สุดแดนบอก เพราะไม่ยากรบกวนเวลาทำงานของทั้งสองคน

“สักห้าโมงเย็น ผมจะให้คนเอาอาหารมาให้ นะครับ คุณสุดแดนมีแพะอะไรบ้างรีเปลา” อำนาจถามขึ้น

“ผมชนะทุกอย่างครับ” สุดแดนตอบยิ้ม ๆ

ชาติและอำนาจหัวเราะทำออกมาเบา ๆ ก่อนจะขอตัวแยกไป ส่วนสุดแดนก็ทยอยเอาของที่ขนมา มาจัดเรียงให้เข้าที่เข้าทาง

...
..
.

“โอย โอ์พีโง” เสียงบ่นของแอดิงซัน ทำให้เพย์ที่เดินเข้ามาใน ส่วนของครัวหยุดมอง พร้อมกับเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นแอดิงซันคู้ มือถือถ้วยท่าที่หงุดหงิด

“ถ้าดับไม่ทันจะเป็นยังไง ทำอะไรไม่คิดเลย ทำงานป่าไม่ได้เง วะพีอ่อน” แอปันอีกโดยไม่รู้ว่เพย์ยืนอยู่ด้านหลัง

“นี่ถ้าพีเพย์รู้ณะ พีเตรียมตัวโดนสวดได้เลย ผมไม่ช่วยพีด้วย... แค่นี้แหละ ผมจะทำงานต่อละ” แอปันออกออกมาอีก ทำให้เพย์ยืน กอดอกมองเด็กหนุ่มทันที และเมื่อแอดิงซันแล้วหันมา ก็ต้องสะดุ้ง เอือกเมื่อเห็นเพย์ยืนอยู่

“พะ...พีเพย์ มาตั้งแต่ตอนไหนอะ” แอดิงถามเสียงอีกอ๊ก

“ก็มาทันได้ยินเราด่าเจ้าอ่อนว่าโง่งนั่นแหละ มีอะไรกัน” เพย์ถาม ด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ก็ทำให้แอดิงสั่นหลังได้จากดวงตาที่คาดคั้นนั้น

“เอ่อ...ไม่มีอะไรครับ แค่เถียงกันนิดหน่อย” แอปันพูดเสียงอ้อม-อ้อม

“หัดเป็นเด็กซี้โกหกตั้งแต่เมื่อไร หีม?” เพย์ถามต่อ

แอดิงทำหน้าหงอยทันที

“พีเพย์อะ ผมไม่ได้อยากจะโกหกพีสักหน่อยคือว่า...เฮ้อ ก็พีอ่อนนะสิครับ ดันไปเผาขยะตรงเชิงเขา แล้วไฟดันไปลุกติดไปไม้แห้ง ไผ่มันเลยลามขึ้นไปบนเขานิดหน่อย แต่ดับได้แล้วนะครับ” แอดิงยอม เล่าตรงๆ เพราะไม่อยากจะปิดบังเพย์

เพย์ขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่

“เฮ้อออ เจ้าอ่อนนะเจ้าอ่อน หาเรื่องมัยละ นี่ ถ้าเจอฟีเรา บอก ให้เข้ามาหาพีหน่อยนะ” เพย์บอก เขาไม่ได้เป็นคนประเภทซี้โว้ยวาย เขาชอบสอสนชอบเตื่อนมากกว่าด่า

“ครับ” แอ๊ดตอบรับพลางนึกขอโทษพี่ชายตัวเองในใจ
“ไปทำงานเถอะ” เพี้ยบอก ก่อนที่แอ๊ดจะรีบออกไปหน้าร้าน
อย่างรวดเร็ว

เช้าวันใหม่

วันนี้สุดแดนจะต้องเข้าไปรายงานตัวกับทางอำเภอ ชาติดกับ
อ่อนจึงอาสาจะขับรถไปให้ สุดแดนต้องการหาซื้อของใช้เพิ่มเติมอีก
นิด ชาติเลยชวนให้อ่อนไปด้วยกัน

“หลับสบายมั๊ยครับคุณสุดแดน” ชาติถามขึ้น เมื่อเห็นสุดแดน
เดินออกมาจากบ้านพักในชุดข้าราชการ ด้วยความที่รูปร่างสูงใหญ่
ทำให้สุดแดนดูดีมาก

“หลับสบายดีครับ อากาศดีมาก” สุดแดนบอก

“คุณสุดแดนเท่สุด ๆ เลยครับ” อ่อนพูดชมตามประสาชื่อ

“พูดจាកับคุณชาติ ๆ หน่อยเจ้าอ่อน” ชาติเตือน เพราะเกรงว่า
สุดแดนจะหาว่าอ่อนตีสนิทมากเกินไป

“ผมชมคุณสุดแดนมันไม่ดีตรงไหนอะลุง” อ่อนถามกลับ

สุดแดนยิ้มขำเล็กน้อย

“ไม่เป็นไรหรอกครับลุงชาติ ผมขอเรียกว่าลุงเหมือนคนอื่น ๆ ก็
แล้วกันนะครับ ส่วนทางลุงจะเรียกผมว่าหัวหน้า หรือคุณแดน ก็ตาม
สบายเลยครับ” สุดแดนพูดขึ้น ทำให้ลุงชาติรู้สึกชอบนิสัยใจคอของ
สุดแดนเป็นอย่างมาก พลางนึกไปถึงเพี้ยที่นิสัยใจคอง่าจะไม่ต่างจาก
สุดแดนสักเท่าไร ชาติอยากให้ทั้งสองได้เจอกันเร็ว ๆ

“ฉันพบว่าเราเดินทางกันเลยดีกว่าครับ น่าจะถึงตัวอำเภอ
ประมาณเก้าโมง” ชาติพูดขึ้น ก่อนจะพากันขึ้นรถสี่ประตูที่ทางกรมฯ
ส่งมาให้สุดแดนใช้ระหว่างอยู่ที่นี้

อันที่จริงสุดแดนก็มีรถ แต่เขาทิ้งไว้ที่บ้านในกรุงเทพฯ

ทั้งสามคนขึ้นรถแล้วขับตรงไปยังตัวอำเภอทองผาภูมิทันที

“ผมว่าจะหาซื้อแก้วนํ้าร้อน กับของกินของใช้อีกนิดหน่อยไปไว้ที่บ้านพัก ถ้ารายงานตัวเสร็จแล้ว รบกวนลูกชาติพาผมไปซื้อของหน่อยนะครับ” สุดแดนบอก

“ได้เลยครับ” ชาติตอบยิ้ม ๆ

สุดแดนนั่งคุยเรื่องงานไปเรื่อย ๆ ทำให้ลูกชาติรู้ว่า เวลาที่อยู่ในเรื่องงาน สุดแดนก็เป็นคนจริงจังมากคนหนึ่ง

ใช้เวลาช่วงโมงกว่า ๆ ก็มาถึงตัวอำเภอ ทางสุดแดนได้แจ้งนายอำเภอแล้วว่า จะเข้ามาในวันนี้

“สวัสดีครับคุณสุดแดน เชิญนั่งครับ ไม่คิดว่าจะเป็นคนหนุ่มนะครับเนี่ย” เสียงของนายอำเภอดังขึ้น เมื่อสุดแดนเดินเข้ามาในห้องทำงาน

สุดแดนยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับนายอำเภอ ขอโทษทีนะครับที่เมื่อวานไม่ได้เข้ามา” สุดแดนพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ เส้นทางไปอุทยานฯมันค่อนข้างต้องใช้เวลาสักหน่อย” นายอำเภอบอก ก่อนจะพูดคุยกันถึงเรื่องการทำงาน เอกสาร และการประสานงานต่าง ๆ จนเวลาผ่านไปร่วมสองชั่วโมง

“จริง ๆ วันนี้ผมอยากจะชวนทานอาหารกลางวันด้วยกันนะ แต่ติดที่ผมต้องเข้าจังหวัด เอาไว้โอกาสหน้านะคุณแดน” นายอำเภอบอก หลังจากคุยเรื่องงานเสร็จสิ้น

“ได้ครับ ผมเองก็กะจะไปซื้อของใช้อีกหน่อยเหมือนกัน” สุดแดนตอบ ก่อนจะลานายอำเภอออกมาหาชาติและอ่อนที่รออยู่ด้านนอก เพื่อไปหาข้าวกลางวันทานและซื้อของ

“อืม เดี่ยวคุณแดนไปเจอคุณแพทย์ที่หมู่บ้านอีต่องก่อนดีมั๊ยครับ แล้วค่อยกลับลงมาพูดคุยเรื่องงานที่เดี๋ยวเลย” ชาติเสนอขึ้น ขณะนั่งทานข้าวราดแกงไก่ลิ้ ๆ อำเภอ

“ได้ครับ ผมอยากเจอเขาเหมือนกัน” สุดแดนตอบกลับ อีก

อย่าง...เขาอยากขึ้นไปหมู่บ้านอีต่องด้วย เขาไม่เคยมาที่นี่เลยสักครั้ง เคยเห็นจากภาพถ่ายที่คนรู้จักในโซเชียลลงไว้

“เดี๋ยวไปหาพี่เฟย์ด้วยเหอะลุง” อ่อนถามขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยิน

“เออนะสิ มีอะไร” ซาติถามกลับ

“อ่อนยิ้มแหย แต่ไม่ได้ตอบออกมา

“ไปก่อเรื่องอะไรไว้ละสิเอ็งนะ” ลุงซาติพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก ก่อนจะนั่งทานอาหารกันต่อ แล้วพาสุดแดนไปซื้อของ ยังดีที่บ้านพักมีตู้เย็นหลังเล็ก ๆ ไว้เก็บของสด สูดแดนเลยซื้อของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดไปด้วย

เมื่อได้ทุกอย่างครบแล้ว ก็พากันเดินทางขึ้นไปบนหมู่บ้านอีต่องอีกครั้ง ระหว่างทางที่ขึ้นก็เจอรถนักท่องเที่ยวบ้างเป็นระยะ ไปทางเดียวกันบ้าง สวนทางกันบ้าง

“นักท่องเที่ยวเยอะมั๊ยครับ” สูดแดนถามขึ้น

“ถ้าเป็นช่วงวันหยุดยาวจะเยอะครับ เมื่อก่อนก็ไม่ได้เยอะแบบนี้หรอกครับ พี่เฟย์บอกว่าเพราะสมัยนี้โซเชียล คนก็แชร์เรื่องราวสถานที่ไปให้คนอื่น ๆ ได้เห็น และพากันอยากจะมาบ้าง” อ่อนพูด

“บางทีนักท่องเที่ยวก็ล้นเกินพอดีเหมือนกันครับ พวกเราทำงานกันหนักน่าดู เพราะเชื่อว่าทุกคนจะนิสัยดี” ซาติพูดขึ้นมาบ้าง

“อิม ผมเข้าใจนะ สถานที่เที่ยวที่เป็นธรรมชาติ ถ้าเปิดรับให้คนเข้ามาก็ต้องพร้อมที่จะตั้งรับ และดูแลรักษาไม่ให้เปลี่ยนแปลงหรือเสียหายมากจนเกินไป” สูดแดนพูดในสิ่งที่ตนเองคิด เพราะเขาเห็นมาหลายที่แล้ว สถานที่ท่องเที่ยวบางพื้นที่ต้องสูญเสียวัฒนธรรมอันเก่าแก่ ต้องถูกนักท่องเที่ยวที่ไม่มีหัวใจทำลายธรรมชาติเพียงแค่ออกมาเที่ยวเพื่อเช็คอินและถ่ายรูปสวย ๆ เท่านั้น โดยลืมที่จะคำนึงถึงการอนุรักษ์ของเดิม ๆ ในสถานที่นั้น ๆ แต่ส่วนหนึ่งมันก็ขึ้นอยู่กับคนในชุมชนนั้นด้วย

“แต่ที่นี่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ มีพี่เฟย์อยู่ทั้งคน” อ่อนพูดซ้ำ ๆ

“จากที่ฟังคร่าว ๆ มาเนี่ย ทุกคนดูจะรักเขามากเลยนะครับ”
สุดแดนพูดขึ้น เพราะเขายังไม่ได้ยินใครพูดว่าร้ายคนที่ชื่อเพย์เลย
สักคน ส่วนใหญ่มีแต่ชื่นชมทั้งนั้น

“ทั้งรักและเคารพละครับ เขาคอยให้ความรู้ คอยให้คำปรึกษา
กับชาวบ้านในเรื่องต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี แถมยังยินดีช่วยเหลือ
ชาวบ้านในทุก ๆ เรื่องด้วยครับ” ชาติพูดขึ้นมาบ้าง ทำให้สุดแดนยิ้ม
รับนิด ๆ

เวลาผ่านไป ทั้งสามคนมาถึงหมู่บ้านอีต้องตอนเกือบ ๆ บ่าย
สามโมง ชาติจอดรถไว้ตรงลานจอดของหมู่บ้าน สุดแดนลงจากรถมอง
อ่างเก็บน้ำกลางหมู่บ้านด้วยรอยยิ้ม อีกฝั่งของอ่างเก็บน้ำเป็น
โฮมสเตย์และร้านต่าง ๆ

“ทางนี้เลยครับ” ชาติพูดพร้อมกับเดินนำสุดแดนไปยังสะพาน
ที่มีป้ายไม้แขวนเต็มไปหมด

“ดีจังเลยนะครับ มีป้ายไม้ให้นักท่องเที่ยวเขียนแขวนไว้ด้วย”
สุดแดนมองดูป้ายไม้ที่แขวนเต็มสองข้างทางเดิน

“เพิ่มกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวนะครับ” ลุงชาติบอก
ระหว่างทาง ชาวบ้านที่ชายของก็มองสุดแดนอย่างสงสัย เพราะ
เห็นเดินมาพร้อมกับชาติและอ่อน บางคนก็ส่งเสียงทักทายตามประสา
คนรู้จัก

“เอ่อ...เดี๋ยวผมรออยู่แถวนี้ดีกว่าครับคุณแดน” อ่อนพูดขึ้นเมื่อ
ชาติเดินเลี้ยวไปยังทางเดินเลียบอ่างเก็บน้ำ

“ทำไม” สุดแดนถามกลับ เพราะเห็นว่าอ่อนมีสีหน้าเจื่อน ๆ และ
อีกอีก

“ผม...ยังไม่พร้อมเข้าไปเจอพี่เพย์นะครับ” อ่อนบอกตรง ๆ

“มีอะไรจั้นหรือ” สุดแดนถามต่อ

อ่อนยิ้มแห้ง ๆ ก่อนจะเล่าเรื่องให้สุดแดนฟังว่าเขาเผาขยะจน
ไฟมันลามไปหน่อย แต่ดับทันแล้ว

“แล้ว?” สุดแดนถามต่ออย่างงงๆ ว่าเรื่องนี้ทำไมถึงทำให้อ่อน
ไม่กล้าเข้าไปเจอหน้าเฟย์

“ผมกลัวพี่เฟย์สวดนะครับ เขารู้เรื่องแล้ว เคยกำชับผมเรื่องนี้
แต่ผมก็ดันสะเพร่าไปหน่อย แหะๆ คุณแดนเข้าไปก่อนนะครับ ผมขอ
ตั้งหลักสักวันสองวันก่อน” อ่อนบอกเสียงอ้อมแอ้ม ทำให้สุดแดนอด
สงสัยไม่ได้ว่า เพราะอะไรอ่อนถึงได้ดูกลัวและเกรงใจเฟย์นัก เขาได้แต่
พยักหน้ารับ แล้วเดินตามชาติที่เดินหายเข้าไปในร้านกาแฟร้านหนึ่ง
ทันที

ตอนที่ 02

“คุณเพย์”

ชาติเรียกเพย์ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ ทำให้เพย์เงยหน้ามามอง ยิ้ม ๆ

“สวัสดีครับลุงชาติ วันนี้ไม่ทำงานหรือครับ” เพย์แซวกลับยิ้ม ๆ

“ทำสิครับ พอดีผมพาคนมาแนะนำให้คุณเพย์รู้จัก” ชาติพูด อย่างสุภาพ

“ใครหรือครับ” เพย์ถามกลับอย่างสงสัย เพราะชาติไม่ได้บอก อะไรเขาล้วงหน้า

“ผมพาผอ.พื้นที่อนุรักษ์มาทำความรู้จักกับคุณเพย์ครับ เขาจะ มาดูแลที่อุทยานฯนี้สักระยะๆ พอดีผมเล่าเรื่องคุณเพย์ให้เขาฟัง เขาเลย อยากมาทำความรู้จัก” ชาติตอบกลับ

“ไหนครับ” เพย์ถามกลับไป เพราะไม่เห็นใครเดินตามลุงชาติ เข้ามา

“อ้อ เขากำลังคุยกับเจ้าอ่อนอยู่ครับ เดี่ยวตามเข้ามา” ชาติตอบ เพราะเห็นว่าสุดแดนหยุดคุยอยู่กับอ่อนที่ตรงสะพาน

เพย์คิดว่าคนที่ชาติพูดถึงน่าจะเป็นคนอายุสักห้าสิบกว่า ๆ

เหมือนคนก่อน

“คนนี่โอเคใช้มั้ยครับลุงชาติ” เพี้ยถือโอกาสถามขึ้นมาก่อน

“จากที่พูดคุย ผมคิดว่าไว้ใจได้ครับ เป็นคนที่มีอุดมการณ์ด้วย แล้วเขาก็เป็นคนที่ช่วยประสานงานเอาข้อมูลที่คุณเพี้ยส่งไป ยื่นเรื่อง ฟ้องนายอติเรกนั่นแหละครับ” ลุงชาติตอบ ทำให้เพี้ยพยักหน้ารับ อย่างเข้าใจ

ตอนที่เขาทำเรื่องเปิดโปงหัวหน้าอุทยานฯคนเก่า นั้น รู้ว่ามี คนในกรมป่าไม้ที่กรุงเทพฯช่วยเขาอยู่ด้วย แต่เพี้ยยังไม่เคยเจอหน้า หรือพูดคุยกันโดยตรง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ได้เดินเข้ามา เพี้ยเลย ก้มหน้าเก็บแก้วใส่ถาดรอง

“อ่า มาพอดีเลยครับ คุณสุดแดนครับ ทางนี้ครับ” เสียงชาติ เรียกอีกฝ่ายดังขึ้น ทำให้เพี้ยหันไปมอง ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นชายวัย สามสิบกว่า ๆ รูปร่างสูงใหญ่สมชายชาติรี ออกผายไหล่ผึ่ง หน้าตาคมสัน ดุดีทุกระเบียดนิ้ว เดินตรงเข้ามาพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น มันทำให้หัวใจ ที่ด้านขามหลายปีของเพี้ยสั่นไหว ชายคนนี่ถือว่าเป็นสเปคของเพี้ย เลยก็ว่าได้

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มของสุดแดนดังขึ้น ทำให้เพี้ยต้องเรียกสติ ตัวเองกลับมาแล้วยิ้มการค้ำกลับไป

“สวัสดีครับ” เพี้ยทักกลับ

สุดแดนเลิกคิ้วนิด ๆ เหมือนกำลังแปลกใจ ซึ่งเพี้ยไม่สงสัยใน ท่าทางนั้น เขารู้ว่าสุดแดนคงคิดว่าเขาเป็นผู้หญิงแน่ ๆ ตอนที่ยังไม่ได้ยินเสียงของเขา

“นี่คุณเพี้ยเจ้าของร้านนี้ ที่ผมเล่าให้ฟังนะครับ คุณเพี้ยครับ นี่ คุณสุดแดนหัวหน้าคนใหม่ที่ผมพูดถึงเมื่อกี้” ชาติแนะนำให้รู้จักกัน

เพี้ยยกมือไหว้อีกฝ่าย เนื่องจากอีกฝ่ายอายุมากกว่าเขา สุดแดนก็ยกมือขึ้นมารับไหว้ยิ้ม ๆ

“เข้าไปนั่งคุยด้านในดีมั้ยครับ ลุงชาติพาคุณสุดแดนไปที่บ้าน

ผมก่อนนะครับ เดี่ยวผมตามไป อ้อ คุณสุดแดนรับเครื่องตีมะอะไรดีครับ” เพี้ยถามขึ้นมา ชายหนุ่มพยายามคุมหัวใจตัวเองไม่ให้เด่นแรงไปกับท่าทางและสายตาของอีกฝ่าย

“ขอเป็นน้ำเปล่าก็พอครับ” สุดแดนพูดอย่างเกรงใจ
เพี้ยหันไปหาชาติ

“ของลุงชาติเอาน้ำเสาวรสปั้นนะครับ พักกาแฟบ้าง” เพี้ยพูด
ดักเอาไว้ก่อน เพราะเมียของชาติบอกกับเพี้ยว่าชาติต้องลดพวก
เครื่องตีมาแฟงบ้าง

“โอ้ คุณเพี้ย” ลุงชาติโอดครวญ แต่ก็ไม่กล้าขัดเพี้ย
เพี้ยยิ้มขำนิด ๆ ทำให้สุดแดนมองอย่างชื่นชม ก่อนที่ลุงชาติจะ
พาสุดแดนเดินลัดไปทางด้านหลังร้าน จนไปถึงบ้านไม้สองชั้นสภาพดี
“เดี๋ยวเรานั่งรอตงนี่กันก่อนนะครับ” ชาติพาสุดแดนไปนั่งที่
โต๊ะไม้หน้าบ้าน

สุดแดนมองรอบ ๆ อย่างสนใจ

“ลุงชาติครับ ผมขอเสียมารยาทถามนิดหนึ่ง คุณเพี้ยเนี่ย เขา
เป็นผู้ชายใช่ไหมครับ” สุดแดนถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

ลุงชาติหัวเราะขำออกมาเบา ๆ

“ครับ คุณเพี้ยเป็นผู้ชาย แต่ค่อนข้างเรียบร้อยแล้วชอบไว้ผม
ยาว คนเลยเข้าใจผิดเวลาที่เจอหน้าครั้งแรกเป็นประจำเลยละครับ”
ชาติตอบ

สุดแดนรับรู้ได้ถึงความชื่นชมและเคารพในตัวของเพี้ยจากชาติ
ได้เป็นอย่างดี ตอนที่สุดแดนได้เจอหน้าเพี้ย เขายอมรับว่าอึ้งไม่น้อย
เหมือนกัน เนื่องจากอีกฝ่ายดูดีมาก และอายุน้อยกว่าที่เขาคิด ตอน
แรกที่คิดว่าเป็นผู้หญิง เขาใจสั่นเมื่อเห็นหน้า แต่พอรู้ว่าเป็นผู้ชาย
สุดแดนก็ยังใจสั่นอยู่ดี เขาคิดว่าเพี้ยเป็นคนที่มีความสนใจคนหนึ่ง
สามารถทำให้คนใจสั่นได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย

“แล้วบ้านหลังนี้เขาอยู่คนเดียวหรือครับ” สุดแดนถามพร้อม

กับมองไปรอบ ๆ บ้านอย่างสนใจ

“ครับ ตั้งแต่คุณยายฟ้าเสียชีวิต คุณเพ็ญก็อยู่คนเดียวมาตลอด แต่คุณเฟื่องนำของคุณเพ็ญก็อยู่ท้ายหมู่บ้านครับ มาช่วยดูแลร้านให้บ่อย ๆ เหมือนกัน” ลุงชาติตอบ

“แล้วคุณเพ็ญไม่ได้แต่งงานมีครอบครัวหรือครับ” สุดแดนถาม เพราะความอยากรู้ส่วนตัวจริง ๆ

ชาติหัวเราะเบา ๆ

“คุณเพ็ญยังโสดครับ แต่ก็มีสาว ๆ หนุ่ม ๆ ในตัวอำเภอ แวะเวียนมาขายขนมจีบบ่อย ๆ แต่คุณเพ็ญไม่สนใจใครเลยครับ” ชาติบอกตรง ๆ

สุดแดนไม่แปลกใจเลยที่ชาติบอกว่ามีหนุ่ม ๆ มาจีบเพ็ญด้วย เพราะบุคลิกท่าทางของเพ็ญน่าจะเป็นสเปคของเกย์ไม่น้อย เปลอ ๆ ตัวเพ็ญเองก็น่าจะเป็นเกย์ด้วยเหมือนกัน สุดแดนไม่เคยรังเกียจ เพราะเขาก็มีเพื่อนที่เป็นเกย์หลายคน

“นินทาอะไรผมอยู่หรือครับลุงชาติ” เสียงเพ็ญดังขึ้นก่อนที่เจ้าตัวจะเดินมาพร้อมถาดใส่เครื่องดื่ม

“อ้าว ไหนคุณเพ็ญบอกว่าไม่ให้ผมดื่มกาแฟครับ” ลุงชาติถาม เมื่อเห็นแก้วกาแฟอเมริกาโน่ตั้งอยู่ด้วย

“ของคุณสุดแดนครับ ผมคิดว่าน่าจะอยากดื่มกาแฟมากกว่า น้ำเปล่า” เพ็ญบอก ทำให้สุดแดนอึ้งไปนิด อันที่จริงเขาอยากดื่มกาแฟเหมือนกัน แต่ไม่ยอมรับภรรยาเพ็ญ เขามั่นใจว่าเพ็ญจะไม่เก็บเงินเขาแน่นอน เขาถึงเลือกขอเติมน้ำเปล่า

“อ่า ชอบคุณครับ แล้วทำไมถึงเลือกอเมริกาโน่มาให้ผมล่ะครับ” สุดแดนถามกลับ เขาชอบดื่มอเมริกาโน่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่คิดว่าเพ็ญจะเลือกมาให้ตรงกับความชอบของเขา

เพ็ญยิ้มน้อย ๆ

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ ผมคิดว่ามันเหมาะกับบุคลิกของคุณสุดแดนดี ไม่นั่นใจว่าดื่มได้รีเปล่าครับ” เพ็ญถาม

“ดีมได้ครับ ผมชอบดีมอเมริกาโน้อยู่แล้ว” สุดแดนตอบพร้อม กับยกแก้วกาแฟขึ้นมาดูดู แล้วเขาก็คลี้อย่างพอใจ เพราะรสชาติ ถูกปากเขามาก เพ็ญเองก็ไม่คิดถาม เพราะเห็นจากสีหน้าและแววตา ของสุดแดนก็พอจะรู้แล้วว่าสุดแดนชอบกาแฟที่เขาชงหรือไม่

“ว่าแต่...มีเรื่องอะไรอยากคุยกับผมหรือครับ” เพ็ญถาม เป็นการเป็นงานทันที

“พอดีผมอยากมาทำความรู้จักนะคะครับ หลายคนบอกผมว่าคุณ เพ็ญช่วยเหลือหมู่บ้านและช่วยเปิดโปงหัวหน้าอุทยานฯคนเก่า เลยคิดว่าจากนี้เราคงต้องประสานงานกันบ่อยๆ แน่ๆ” สุดแดนบอก

เพ็ญพยักหน้ารับ

“ครับ ถ้าทางคุณสุดแดนมีอะไรอยากให้ผมช่วยเหลือ ก็บอกได้ เลยครับ ผมยินดีช่วย” เพ็ญตอบยิ้มๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ไว้ตัวนิดๆ นั้น ทำให้สุดแดนรู้สึกอยากจะทำความรู้จักกับคนคนนี้มากขึ้น ก่อนที่ สุดแดนจะถามเรื่องพื้นที่ เรื่องเกี่ยวกับอุทยานฯในมุมมองของเพ็ญ โดยมีลูกชาติคอยช่วยเสริมด้วย

ระหว่างที่นั่นคุย สุดแดนยอมรับว่าเขาไม่อาจจะสายตาไปจาก ใบหน้าเนียนของเพ็ญได้เลย ไรผมที่หล่นมาคลอเคลียข้างแก้มทำให้ สุดแดนอยากจะเอื้อมมือไปเกลี่ยให้เสียจริง ๆ แต่ก็ทำได้แค่คิด

ทั้งสามคนนั่งคุยกันร่วมชั่วโมงกว่าๆ สุดแดนก็ต้องขอตัวกลับ เพราะต้องไปประชุมกับทางเจ้าหน้าที่ต่อ

สามคนเดินกลับออกมาที่หน้าร้าน ชาติขอเดินไปซื้อของ เหลือ เพียงเพ็ญที่ยืนส่งสุดแดนที่หน้าร้านคนเดียว สุดแดนสังเกตเห็นว่ามี นักท่องเที่ยวที่มองเพ็ญด้วยสายตาชื่นชมหลายคน

“ขอบคุณคุณเพ็ญมากนะคะครับที่ให้ข้อมูลดีๆ และให้การต้อนรับ ผม” สุดแดนพูดเสียงทุ้มพร้อมรอยยิ้มละมุน จนเพ็ญต้องเม้มปากเพื่อ สะกดความรู้สึกเขินที่เกิดขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมคิดว่าชาวบ้านก็ยินดีต้อนรับคุณสุดแดน

เหมือนกัน” เฟย์ตอบกลับ

จากที่ได้นั่งคุยกับสุดแดนมาสักระยะ เฟย์ก็พอจะสบายใจได้ว่า คนคนนี้เป็นคนดีคนหนึ่งจริงๆ แต่เขาก็ต้องดูในระยะยาวอีกที

“เอาไว้ ผมจะมาอุดหนุนกาแฟบ่อยๆ นะครับ กาแฟที่คุณเฟย์ชงอร่อยมากจริงๆ” สุดแดนชมออกมาจากใจ

เฟย์ยิ้มรับอ่อนๆ

“ขอบคุณครับ” เฟย์ตอบรับ

แล้วทั้งสองคนก็ยืนเงิบมองหน้ากันเล็กน้อย จนสุดแดนต้องกระแอมเพื่อเรียกสติตัวเอง เพราะผลอจ้องหน้าเฟย์นานไปนิด

“ผมขอตัวกลับไปก่อนนะครับ เดี่ยวจะต้องเรียกเจ้าหน้าที่ประชุมอีก” สุดแดนลาอีกครั้ง

เฟย์ยกมือไหว้สุดแดนกลับไป

“อ้อ เดี่ยวครับ” ไม่ทันที่ สุดแดนจะเดินไป เฟย์ก็เรียกเอาไว้ก่อน

“ครับ” สุดแดนขานรับ

“ฝากบอกเจ้าอ่อนทีนะครับ ว่าให้เวลาเตรียมใจสองวัน แล้วเข้ามาหาผมด้วย” เฟย์ฝากสุดแดนไปบอกเด็กหนุ่ม เพราะรู้ว่าที่เด็กหนุ่มไม่กล้าเข้ามาที่ร้านเพราะหลบหน้าเขาอยู่

สุดแดนเลิกคิ้วนิดๆ ก่อนจะยิ้มช้า เพราะสายตาและรอยยิ้มของเฟย์ที่แสดงความคาดหวังเด็กหนุ่มออกมา ทำให้สุดแดนไม่แปลกใจเลยว่าทำไมอ่อนถึงได้กลัวเฟย์นัก แต่ในสายตาของสุดแดน เขากลับมองว่าเฟย์น่ารัก ไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด พอดคิดว่เฟย์น่ารัก สุดแดนก็ชะงักไปนิด

“ได้ครับ ผมจะบอกให้ นะครับ” สุดแดนตอบ ก่อนจะก้มหัวให้เฟย์เล็กน้อยอีกครั้ง แล้วเดินแยกไปทันที

เฟย์ยืนมองแผ่นหลังกว้างแล้วยิ้มน้อยๆ

/ใจเต้นแรงแบบนี้ล่าสุดเมื่อไรกันนะ// เฟย์พูดกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในร้านตัวเอง

“คนเมื่อก็ใครหรือพี่เฟย์ หล่อจัง” มาลัยรีบเดินมาถามเฟย์ทันที
“หัวหน้าอุทยานฯ คนใหม่ที่มารับราชการแทนนะ” เฟย์ตอบ
“หืม? ดูดีมากเลย มาลัยนี่กว่าจะอายุมากกว่านี้ซะอีก” มาลัย
พูดตามความคิด

“ใช่ หล่อกว่าคุณหมอบิดอีกครับ” แอ้บอก

“ไปเกี่ยวอะไรกับหมอบิดล่ะ” เฟย์ถามกลับซ้ำ ๆ

หมอบิดเป็นหมออยู่ในโรงพยาบาลประจำอำเภอ จะขึ้นมาที่
สถานีอนามัยประจำหมู่บ้านทุกอาทิตย์เพื่อทำการตรวจรักษาชาวบ้าน

“ก็ถ้าคนเมื่อก็เขาจับพี่เฟย์ ผมจะเชียร์เขาไงครับ” แอ้ตอบกลับ
เพราะทั้งแอ้และมาลัยรู้ว่าเฟย์เป็นเกย์ แต่ไม่ได้นึกถึงเลยสักนิด

“แล้วหมอบิดไม่ดีตรงไหน” มาลัยแก้งถาม เพราะทั้งสองคน
ต่างรู้ว่าหมอบิดสนใจและจับเฟย์อยู่

“ก็เราไม่ชอบ เป็นหมอแต่ชอบแก้งคนอื่น” แอ้บ่นเนื่องจาก
เขากับหมอบิดมักจะเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด

เฟย์ส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“เรายังไม่รู้เลยว่าคุณสุดแดนเขาเป็นคนดีแค่ไหน อีกอย่าง...
ทำไมถึงคิดว่าเขาจะสนใจพี่หืม?” เฟย์ถามยืม ๆ ในหัวก็นึกถึงแต่
ใบหน้าคมเข้มของสุดแดน

“ไม่รู้เหมือนกันครับ ลางสังหรณ์ละมั้งครับ” แอ้ตอบซ้ำ ๆ

เฟย์ยิ้มฆ่าตามไปด้วย ก่อนจะไล่ให้ไปทำงานกันต่อ

...

..

.

“วันนี้แค่นี้ก่อนละกันครับ ขอขอบคุณทุกคนมาก ขอโทษด้วยที่
ประชุมเกินเวลาไปหน่อย” สุดแดนพูดกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เข้าประชุม
บางส่วน เนื่องจากบางคนต้องไปประจำตามจุดตรวจต่าง ๆ เพื่อบริการ
นักท่องเที่ยว อย่างวันนี้ก็มีนักท่องเที่ยวมาเข้าบ้านพักของอุทยานฯ

เพื่อพักผ่อนด้วย

“พรั่งนี้ลุงชาติพาผมไปหาผู้กองได้ตอนไหนครับ” สุดแดนพูดถึงตำรวจตระเวนชายแดนที่ดูแลชายแดนไทยในเขตนี้

“อ้อ ผู้กองโทร.มาบอกแล้วครับว่าจะเข้ามาหาคุณแดนพรั่งนี้เอง เพราะเขาจะลงไปอำเภอพondi” ชาติตอบกลับ

สุดแดนพยักหน้ารับ ก่อนจะให้ทุกคนที่ไม่ได้อยู่เวร แยกย้ายกลับบ้านเพื่อพักผ่อน

“อาหารเย็นครับหัวหน้า” อ่อนเดินเอาปิ่นโตอาหารเย็นมาให้สุดแดน

สุดแดนพยักหน้ารับ

“ขอบใจนะ” สุดแดนตอบกลับ ก่อนที่เขาจะหิ้วปิ่นโตและเอกสารโครงการของคนเก่ากลับไปที่บ้านพัก เพื่ออ่านและเตรียมทำแผนงานต่อในโครงการที่น่าสนใจ

แมลงนานาพันธุ์ส่งเสียงร้องเป็นระยะ แต่ไม่ได้รู้สึกทรมานทรมานแต่อย่างใด และถึงแม้ว่าบรรยากาศจะดูวังเวงเงียบสงัด แต่สุดแดนก็ไม่ได้รู้สึกกลัว กลับรู้สึกสงบและสบายใจเสียมากกว่า เขาเบื่อความวุ่นวายในเมืองหลวงเต็มที

Tru...Tru...Tru

เสียงโทรศัพท์มือถือของสุดแดนดังขึ้น ทำให้เขาหยิบมาดูแล้วกดรับสาย

“เออ ว่าไง” สุดแดนรับสายเพื่อนสนิทที่โทร.เข้ามา

[เฮ้ย โทร.ติดด้วยวะ] เสียงเพื่อนของเขาเหมือนพูดกับคนข้าง ๆ

“ถ้าโทร.ไม่ติด กูจะรับสายได้มั้ยละ มีอะไรถึงได้โทร.มา” สุดแดนถามเพื่อนกลับไป

[ก็กูนึกว่าที่มึงไปอยู่จะไม่มีสัญญาณมือถืออะนะสิวะ แต่ติดต่อมึงได้แบบนี้ก็สบายใจ] อีกฝ่ายตอบกลับซ้ำ ๆ

สุดแดนนยก็มเล็กน้อย

“มันก็พอมี แต่บางจุดก็อาจจะไม่มี ว่าแต่...มึงโทร.มาเพราะอยากเช็กสัญญาณ่มือถือหรือว่าอะไรกันแน่” สุดแดนถามด้วยน้ำเสียงปกติ พร้อมกับเดินไปหยิบซองในครัวออกมา เพื่อทานอาหารเย็นที่โต๊ะหน้าบ้านพัก

[ก็แค่อยากโทร.มาหา เป็นห่วงเพื่อนนะ ไม่ได้เหรอะนะ นี่พวกกูมาอยู่ที่ห้องไอ้มาร์ค พอตีมาตีมันนิดหน่อย นึกถึงมึงก็เลยโทร.หา] อีกฝ่ายตอบกลับ

“มึงจะไม่ให้ดับได้พักผ่อนกันบ้างรึไงไอ้มิว” สุดแดนถามเพื่อนที่โทร.มาหา

[ก็พักไปเมื่อวานไงวะ พอ ๆ ไม่ต้องห่วงดับพวกกู ห่วงตัวเองก่อน อยู่ทีนั่นเป็นไงบ้างวะ น่ากลัวมั๊ย กูว่ากูเปิดลำโพงดีกว่า ไอ้พวกนี้จะได้ได้ยินด้วย] มิวถามด้วยความอยากรู้ พร้อมกับเปิดลำโพงมือถือ

“กิติ สงบดี” สุดแดนตอบ

[เข้าทางมึงเลยสิ] เสียงห่มของเพื่อนที่ชื่อมาร์คดังขึ้น

“ประมาณนั้น อากาศดี เจียบสงบ” สุดแดนบอกอีก

[มึงกล้าทิ้งพวกกูไปได้ไงวะ] เสียงเพื่อนอีกคนดังขึ้น

“มึงอยู่กับพวกมันด้วยเหรไอ้ยล นึกว่าออกกล้าเหยื่อที่ไหนซะอีก” สุดแดนถามเพื่อนที่เจ้าชู้ที่สุดในกลุ่ม

[ใครเขาล่าเหยื่อตอนเย็นวะ โน่น ให้ดีก่อน] ยลตอบกลับมา สุดแดนก็ยิ้มขำนิด ๆ เขามีเพื่อนที่สนิทกันมากอยู่สามคน คือ มาร์ค มิว และ ยล เป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม พอเข้ามาวิทยาลัยก็เรียนกันคนละคณะในมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ

[เออ แจงเขาถามหามึงด้วยนะ พอรู้ว่ามึงไปอยู่ที่นั่นก็ติดพ้อใหญ่หาว่ามึงไม่เห็นบอกบ้าง กูละอยากถามกลับไปว่าทำไมต้องบอก] เสียงของมิวดังขึ้น

สุดแดนยกยิ้มบาง ๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนของเขาคนนี้ไม่ค่อยชอบ

หญิงสาวที่ชื่อแจจกัเท่าไร เนื่องจากแจจคือแฟนเก่าของสุดแดนที่คบกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ตอนนั้นสุดแดนยอมรับว่าเขาจริงจังกับแจจมากจนนี่ก็อยากจะแต่งงานด้วยถ้าเรียนจบ แต่พอแจจรู้ว่าสุดแดนเลิกจะทำงานด้านป่าไม้แทนการสานต่อธุรกิจของครอบครัว ก็ทำให้หญิงสาวบอกเลิกกับสุดแดนโดยให้เหตุผลว่าต้องการคนที่ดูมีอนาคตมากกว่านี้ แล้วหันไปคบกับหนุ่มนักธุรกิจที่มีหน้ามีตาในสังคมและแต่งงานหลังจากเรียนจบทันที

สุดแดนยอมรับว่าเขาเสียใจ แต่ก็อดที่จะแปลกใจไม่ได้ว่าคนทำงานด้านป่าไม้ไม่มีความตรงไหน เพราะทุกวันนี้เขาก็ได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้น จากการทำงานอย่างจริงจังและตั้งใจ และนั่นก็ทำให้แจจที่หย่ากับสามีแล้วเมื่อปีก่อน หันกลับมาหาสุดแดนอีกครั้ง แต่ตอนนี้สุดแดนมีความรู้สึกแค่เพื่อนให้หญิงสาวเท่านั้น

“ช่างเขาเหอะ” สุดแดนบอกอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนที่เพื่อน ๆ ของเขาจะซักถามเรื่องความเป็นอยู่ของสุดแดนไปเรื่อย ๆ

[ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็โทร.บอกได้นะมึง ว่าง ๆ พวกเราจะขึ้นไปเที่ยวหา] มิวบอกส่งท้ายกลับมา หลังจากนั่งคุยสายกันสักพักใหญ่ ๆ แล้ว

“อิม มาเมื่อไรก็บอกละกัน” สุดแดนตอบกลับ ก่อนที่เพื่อน ๆ จะลากันอีกครั้ง แล้ววางสายไป

สุดแดนยิ้มนิด ๆ ที่เพื่อน ๆ เป็นห่วงเขาแบบนี้

สุดแดนนั่งทานข้าวเย็นคนเดียว เมื่อทานเสร็จก็เก็บล้างเรียบร้อย

ตอนนี้ฟ้าเริ่มมืดลงแล้ว ในส่วนของบ้านพักเจ้าหน้าที่ยังมีไฟฟ้าใช้ตลอดทั้งคืน แต่ในส่วนของบ้านพักนักท่องเที่ยว จะปล่อยให้ไฟให้ใช้ถึงสองทุ่มครึ่งเท่านั้น

สุดแดนอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมานั่งทำงานในส่วน

ตัวเองต่อทันที

ผ่านไปสามวัน

สุดแดนไม่ได้มาที่หมู่บ้านอีต้องเลยตั้งแต่ที่มาแนะนำตัวกับเพี้ยถึงแม้ว่าระยะทางจะห่างกันแค่แปดกิโลเมตรเท่านั้น เพราะเขาต้องจัดการเรื่องค้างคาที่หัวหน้าคนเก่าทำทิ้งไว้ เขาต้องปรับโครงสร้างระบบภายในอุทยานฯ ใหม่ทั้งหมด ซึ่งได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เป็นอย่างดี

ตอนแรกหลาย ๆ คนก็กังวลกับระบบใหม่ที่ทางสุดแดนเสนอ แต่พอได้นั่งคุยกันจริงจัง ทุกคนก็ยอมรับตกลงกันได้

“เออ เดียวไปกินข้าวกลางวันด้วย...จะไปหาพี่เพี้ยเหมือนกัน ขินหลบหน้าหลายวันพี่เพี้ยโกรธมากกว่าเดิมแน่ ๆ” เสียงของอ่อนที่คุยสายอยู่หน้าอาคารอุทยานฯ ดังขึ้น ทำให้สุดแดนที่กำลังเดินออกมาได้ยินพอดี

“เออ ๆ แค่นี้แหละ เดียวขึ้นไป” อ่อนพูดส่งท้ายก่อนจะวางสายไป

“จะไปหมู่บ้านหเรออ่อน” สุดแดนทักขึ้นเมื่อเห็นว่าอ่อนวางสายไปแล้ว

อ่อนสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นสุดแดนก่อนจะพยักหน้ารับ

“ครับ พอดีน้องชายผมชวนไปกินข้าวกลางวันด้วยกัน น้องผมทำงานอยู่ที่ร้านพี่เพี้ยอะครับ แล้วก็...ผมว่าจะเข้าไปหาพี่เพี้ยด้วย” อ่อนพูดอ้อมแอ้มในตอนท้าย

“อืม งั้นไปกับฉันละกัน กำลังอยากดื่มกาแฟที่ร้านคุณเพี้ยพอดี” สุดแดนบอก

ตอนนี้สุดแดนเริ่มสนิทกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้หลาย ๆ คนแล้ว เหมือนกัน โดยเฉพาะอ่อนกับลุงชาติ จึงพูดคุยแบบเป็นกันเอง

“อ้อ ได้ครับ ผมจะได้ไม่ต้องแวนมอไซค์ไป” อ่อนพูดอย่างดีใจ

“นี่ก็จะพักเที่ยงละ ไปเลยละกัน นายจะได้มีเวลาพักด้วย”
 สุดแดนบอก ก่อนที่ทั้งสองจะพากันเดินไปที่รถของสุดแดน

ตอนแรกอ่อนอาสาจะขับให้ แต่สุดแดนขอขับเอง ระหว่างที่ขับ
 รถไปสุดแดนก็คอยมองเส้นทางสัญจรไปด้วยว่ามีตรงไหนต้องปรับปรุง
 แก้ไข เขาจะได้ประสานงานให้คนเข้ามาแก้ไขปรับปรุง

“หัวหน้ามาด้วยแบบนี้ก็ดีเหมือนกันครับ เพื่อที่เฟย์จะเกรงใจ
 ไม่กล้าบ่นผมเยอะ” อ่อนพูดขึ้น

สุดแดนหัวเราะในลำคอเบา ๆ

“กลัวคุณเฟย์ขนาดนั้นเลยหรอ” สุดแดนถามกลับ

“กลัวมากกว่าพ่อแม่ผมอีกครับ คือ เฟย์ไม่ได้ใจร้ายอะไรนะ
 ครับ แต่ว่า...ผมไม่รู้จะบอกยังไงดี” อ่อนพูดขึ้นเพราะไม่อยากจะ
 สุดแดนคิดว่าเฟย์เป็นคนใจร้าย

“ฉันพอจะเข้าใจ นายเคารพคุณเฟย์มากก็เลยไม่อยากทำอะไร
 ให้เขาบ่นหรือว่าเอาได้ใช่ไหม” สุดแดนพูดเพราะเขาพอจะเดาได้อยู่

“ครับ ประมาณนั้นอะครับ พ่อแม่ผมยังเกรงใจเฟย์เลย เฟย์
 ช่วยครอบครัวผมไว้หลายเรื่องเลยละครับ ถ้าไม่มีเฟย์ ป่านนี้ผมคง
 ไปทำงานอยู่ในเมืองหรือไม่กี่ในกรุงเทพฯแล้วละครับ” อ่อนเล่าออกมา

“แล้วไม่ดีหรอ ไปทำงานในเมืองนะ” สุดแดนถามกลับ

“มันก็คงดีมั้งครับ แต่พ่อแม่ผมอายุมากแล้ว ร่างกายก็ไม่ค่อย
 แข็งแรง ผมไม่อยากทิ้งให้อั้วมันดูแลพ่อแม่คนเดียว เฟย์เลยให้ผม
 สมัครเข้ามาทำงานที่อุทยานฯนี้แหละครับ ผมเองก็เป็นพวกที่ไม่ชอบ
 ไปอยู่ที่ไหนไกลบ้านเหมือนกัน” อ่อนพูดยิ้ม ๆ

สุดแดนพยักหน้ารับ

“ผมกับอ๊อเรียนจบแค่ม.หกเท่านั้นแหละครับ ตอนแรกเฟย์จะ
 ส่งให้อั้วมันเรียนต่อด้วยซ้ำแต่อั้วมันอยากเรียนแค่นั้น แต่เห็นมันบอก
 ว่าเฟย์จะให้มันเรียนแบบทางไกล ผมก็ไม่รู้ว่ามันเรียนยังไง” อ่อน
 พูดเพราะไม่ค่อยรู้เรื่องเรียนสักเท่าไรนัก

สุดแดนพັกหน้ารับซ้ำ ๆ เพราะเข้าใจทุกอย่าง พลังนึกพอใจ
ที่รู้ว่าเฟย์เป็นคนดีขนาดไหน

ไม่นานนักก็มาถึงหมู่บ้านอีตอง สุดแดนไปจอดรถที่ลานจอด
เหมือนเคย เขากับอ่อนเดินไปที่ร้านของเฟย์ทันที มีนักท่องเที่ยวย่าง
ประปราย เพราะเป็นช่วงวันธรรมดา ไม่ใช่วันหยุดยาว

“ผมขอเรียกความกล้าแป็บนะครับ” อ่อนพูดขึ้น เมื่อเดินมาถึง
หน้าร้านของเฟย์ เขายืนหายใจเข้าออกลึก ๆ อยู่อย่างนั้นสองสามครั้ง
จนสุดแดนยิ้มซ้ำ

“พร้อมแล้วครับ” อ่อนพูดขึ้น ก่อนจะเดินนำสุดแดนเข้าไปด้าน
ใน

“ไอ้ะ มาแล้ว พี่เฟย์ พี่เฟย์ พี่อ่อนมาแล้ว” แอ้ที่อยู่หน้า
เคาน์เตอร์ส่งเสียงเรียกเจ้าของร้าน ที่ตอนนี้อยู่ด้านในห้องทำงาน
เฟย์ที่ได้ยินก็เดินใส่ผ้ากันเปื้อนออกมา

“มาแล้วเหรอไอ้แสบ” เฟย์พูดขึ้น ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นว่าอ่อน
ไม่ได้มาคนเดียว

สุดแดนส่งยิ้มให้เฟย์ ทำให้เฟย์ใจดีแรง แต่ก็เก็บอาการไว้

“พี่เฟย์ ผมขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ” อ่อนรีบถลาไปหาเฟย์ทันที
เฟย์หรือตาลงเล็กน้อย ก่อนจะมองอ่อนกับสุดแดนสลับไปมา

“พาคณะสุดแดนมาด้วย เพราะคิดว่าพี่จะได้ไม่ค่าแก้มื้อ” เฟย์
พูดตัก ทำเอาสุดแดนหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ เพราะเฟย์เดาถูกทุกอย่าง

“เปล่านะพี่ พอดีหัวหน้าเขาอยากมากินกาแฟต่างหาก” อ่อน
รีบบอกทันที

“ผมได้ยินอ่อนเขาคุยโทรศัพท์นะครับว่าจะมากินข้าวกลางวัน
ที่นี่ ก็เลยมาด้วย” สุดแดนบอก

พอได้มาเห็นหน้าของเฟย์ในวันนี้ สุดแดนรู้สึกเหมือนตัวเองได้
ฮิลพลังงานที่หดหายไปในช่วงสามวันที่ผ่านมาให้กลับคืนมาอีกครั้ง

“อิม จั๊นไปกินข้าวให้อิมก่อน แล้วค่อยมานั่งฟังพี่พูด” เฟย์พูด

ขึ้น ทำให้อ่อนยิ้มแห้ง ๆ ออกมา

“แฉ่ไปกินข้าวก่อนไป เดี่ยวค่อยสลับกับมาลัยอีกที” เพี้ยหันไปพูดกับแฉ่ที่ยืนขาพี่ชายตัวเองอยู่

“ครับ” แฉ่ตอบรับ ก่อนจะถอดผ้ากันเปื้อน แล้วพาพี่ชายเดินออกไปนอกบ้าน

“นั่งก่อนสิครับ” เพี้ยเชิญสุดแดนให้นั่งตรงหน้าเคาน์เตอร์ ชายหนุ่มก็นั่งลงทันที

“คุณสุดแดนทานข้าวกลางวันรึยังครับ” เพี้ยถามเพราะเห็นว่าเพิ่งจะเที่ยง

“ยังครับ กะว่าจะหากินร้านแถวนี้เหมือนกัน” สุดแดนตอบตามที่คิดไว้

เพี้ยยิ้มปากเล็กน้อยเหมือนกำลังขังใจบางอย่าง

“งั้น ไปกินด้วยกันมั๊ยครับ ผมเองก็ยังไม่ได้อินเลย” เพี้ยพูดชวนสุดแดนยิ้มรับเล็กน้อย

“ดีเลยครับ ผมจะได้ให้คุณเพี้ยแนะนำร้านอร่อย ๆ แล้วถ้าคุณเพี้ยไปกินข้าวกับผม จะมีคนดูร้านรีเปล่าครับ” สุดแดนถามอย่างเกรงใจ

“มีมาลัยกับน้ำเฟืองอยู่นะครับ วันนี้ลูกค้าไม่เคยเอาไร” เพี้ยตอบกลับ สุดแดนก็ยิ้มรับ พอดีกับที่เฟืองเดินออกมาจากห้องด้านหลัง

“น้ำเฟืองมาพอดีเลย น้ำเฟืองนี้คุณสุดแดน มารักษาการแทนนายอดิเรกอะครับ คุณสุดแดนครับ นี่น้ำผมเอง ชื่อน้ำเฟือง” เพี้ยแนะนำให้ทั้งสองคนรู้จักกัน

สุดแดนยกมือไหว้เฟืองทันที เฟืองก็รับไหว้ด้วยรอยยิ้ม

“สวัสดิ์ครับ” สุดแดนพูดทักทาย

“สวัสดิ์ค่ะ ได้ยินชื่อจากเจ้ามาลัยมาสองสามวันละ ได้เจอตัวจริงสักที หล่อเหมือนที่มาลัยบอกจริง ๆ ด้วยนะคะ” น้ำเฟืองพูดยิ้ม ๆ เพี้ยส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“ขอบคุณครับ” สุดแดนตอบรับ เขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไรกับคำพูดหยอกของเฟื่อง เพราะอีกฝ่ายให้ความรู้สึกเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง

“น้ำเฟื่อง เดี่ยวผมจะพาคุณสุดแดนไปกินข้าว ยังไงฝากร้านสักพักนะครับ ผมให้แฉ่ไปกินข้าวกับอ่อน น่าจะกลับมาพอๆ กับผม” เฟย์พูดกับน้ำสาวตนเอง

“ได้สิ ชื่อข้าวมาฝากน้ำกับมาลัยด้วยเลยก็ได้ จะได้ไม่ต้องออกไป” เฟื่องตอบ

เฟย์พยักหน้ารับ ก่อนจะถอดผ้ากันเปื้อนออก แล้วหยิบกระเป๋าผ้าสะพายข้างแบบชาวเขามาสะพายพร้อมทั้งเดินออกมาจากเคาน์เตอร์

“ไปกินข้าวกลางวันก่อนนะครับ แล้วค่อยกลับมากินกาแฟ” เฟย์ตัดสินใจให้สุดแดนเสร็จสรรพ ซึ่งสุดแดนก็พยักหน้ารับอย่างเต็มใจ ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินออกจากร้านด้วยกัน

“จริง ๆ ร้านอาหารที่นี่ก็อร่อยทุกร้านละครับ แต่ที่ถูกปากผมที่สุดก็เป็นร้านป่ามา” เฟย์พูดขึ้น ขณะพาสุดแดนเดินไปที่ร้านข้าวร้านประจำของตนเอง

“ผมไม่รู้ว่าจะถูกปากคุณสุดแดนรีเป่านะครับ” เฟย์บอกอีก “ระวังครับ” สุดแดนพูดขึ้นเมื่อมีสุนัขวิ่งไล่เล่นกันผ่าตรงมาที่เฟย์

ด้วยความที่กลัวว่าเฟย์จะเซตกอย่างเก็บน้ำ เนื่องจากทางเดินไม่ได้กว้างมากนัก สุดแดนเลยใช้มือแกร่งคว้าเอวของเฟย์แล้ววิ่งเข้ามาหาตัวเอง

เฟย์สะดุ้งเล็กน้อย ไบหน้าร้อนฉ่ำเมื่อรู้ว่าตกอยู่ในอ้อมแขนแกร่งของสุดแดน

“เอ่อ ขอบคุณครับ” เฟย์พูดขึ้น ก่อนจะค่อย ๆ ขยับตัวออกห่างสุดแดน ซึ่งสุดแดนก็จำเป็นต้องปล่อยเอวบางของเฟย์อย่างนึกเสียดาย

เพราะกลิ่นหอมของกาแฟและกลิ่นขนมอ่อน ๆ ที่ติดตัวของเพ็ญมานั้น ทำให้สุดแดนอยากจะสูดดมอีกสักครั้ง

“ไม่เป็นไรครับ” สุดแดนตอบกลับไป ตอนนี้ใจของเขาก็เต้นแรง ขึ้นมาอย่างน่าตกใจ เพราะสุดแดนไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับผู้ชายคนไหน สมัยเรียนเขามีเก๋น่ารัก ๆ มาชอบมาสนใจ แต่เขาก็ไม่ได้มีความรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อนเลยจริงๆ

“ถ้าตกลงไปละแย่เลย” สุดแดนชวนคุยเพื่อกลบความคิดความรู้สึกของตัวเอง

“คงน่าอายมากแน่ ๆ ละครับ” เพ็ญพูดพร้อมกับจับปอยผมที่หล่นมาเคลือบแก้มขึ้นไปทัดหูเอาไว้ เพราะวันนี้เพ็ญมัดผมแบบหางม้า ลวก ๆ

“งั้นเราเดินไปกันต่อเลยละกันครับ” สุดแดนพูดขึ้น แล้วให้เพ็ญเดินนำไปยังร้านข้าวที่เพ็ญการ์นต์ความอร่อยเอาไว้

ตอนที่ 03

“อ้าว หนูเพ็ญนั่งก่อนลูก กินอะไรดีวันนี้”

เสียงทักทายของเจ้าของร้านดังขึ้นทันที เมื่อเห็นเพ็ญเดินเข้ามา
ในร้าน

“ป้าภาครับ วันนี้ผมพาลูกค้าใหม่มาชิมฝีมือป้าครับ” เพ็ญ
ทักทายเจ้าของร้านอย่างเป็นกันเอง

“อ่า ใครเหรอ” ป้าภาถาม

เพ็ญแนะนำให้สุดแดนได้รู้จักกับป้าภา เจ้าของร้านอาหารตามสั่ง
สุดแดนก็ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“หน้าตาดีจังเลยพ่อคุณ แต่หน้าตาดีอย่างเดียวไม่ได้นะคะ ต้อง
เป็นคนดีด้วยนะ” ป้าภาแซว เพราะทุกคนต่างรู้นิสัยของหัวหน้า
อุทยานฯคนแก่กันเป็นอย่างดี

“ผมไม่รับปาก แต่ขอแสดงให้เห็นละกันนะครับ” สุดแดนตอบ
กลับ ทำให้ป้าภายิ้มอย่างพอใจ

“ทานอะไรกันดีคะ” ป้าภาถามขึ้น

เพ็ญหันไปหาสุดแดนทันที

“แพ้อะไรไหมครับ” เพ็ญถามขึ้นมาก่อน

สุดแดนสายหน้าไปมาทันที

“อาหารทะเลที่นี่สดนะครับ ผมรับรองได้” เพ็ญพูดแนะนำ

สุดแดนทำหน้างเล็กน้อย

“มีอาหารทะเลด้วยเหรอครับ” สุดแดนถามกลับ เพราะเขาคิดว่าหมู่บ้านในหุบเขานี้จะหากินของทะเลยากเสียอีก

เพ็ญยกยิ้มนิด ๆ

“ที่นี่ใกล้กับทะเลพม่าครับ ถ้าคุณสุดแดนขึ้นไปบนเนินข้างคึกในวันอากาศปลอดโปร่ง จะมองเห็นทะเลทางฝั่งพม่าด้วยนะครับ ชาวบ้านจะรับของทะเลจากประเทศพม่าครับ มันถึงได้สด” เพ็ญอธิบายให้ฟัง

สุดแดนพยักหน้ารับยิ้ม ๆ

“ไว้มีโอกาส ผมคงต้องขึ้นไปบนเนินข้างคึกบ้างแล้วละครับ ไหน ๆ คุณเพ็ญแนะนำอาหารทะเลแล้ว ผมขอผัดกะเพราทะเลไข่ดาวแล้วกันครับ” สุดแดนหันไปสั่งกับป้าภา

“ของหนูเพ็ญเอาเหมือนคุณสุดแดนเลยมั๊ยลูก หรือว่าวันนี้จะเปลี่ยน” ป้าภาถามยิ้ม ๆ เพราะปกติแล้วเพ็ญก็ชอบสั่งผัดกะเพราทะเลเหมือนกัน

“ได้ครับ” เพ็ญตอบกลับ ป้าภาก็ลงมือทำอาหารที่ทั้งสองคนสั่งทันที

“ปกติชอบดื่มกาแฟสดหรือกาแฟโบราณครับ” เพ็ญถามขึ้นเมื่อนึกได้

“ทานได้ทั้งสองแบบครับ แต่ส่วนใหญ่จะทานกาแฟสดมากกว่า” สุดแดนตอบตรง ๆ เพ็ญก็ยิ้มอ่อน ๆ

“งั้น ทานข้าวเสร็จ ผมพาไปลองกาแฟโบราณร้านดังของที่นี่ ดิ้มั้ยครับ เผื่อเป็นทางเลือกให้คุณสุดแดนด้วย” เพ็ญพูดชักชวน

สุดแดนมองหน้าเพ็ญอย่างแปลกใจ

“ทำไมถึงจะให้ผมทานกาแฟร้านอื่นล่ะครับ ความจริงคุณน่าจะ

แนะนำร้านตัวเองมากกว่าไม่ใช่เหรอ” สุดแดนถามด้วยความอยากรู้
เพ็ญหัวเราะในลำคอเบาๆ

รอยยิ้มและดวงตาของเพ็ญนั้น ทำให้สุดแดนไม่สามารถละ
สายตาได้เลยจริงๆ เพ็ญเป็นผู้ชายที่มีท่วงท่าสง่างาม การวางตัวของ
เพ็ญก็ดึงดูดคนรอบข้างได้เป็นอย่างดี

“ที่นี่เราไม่แข่งขันกันหรอกครับ อยากให้หลาย ๆ คนได้ลองชิม
ทุกร้าน รสนิยมคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะบอกว่าร้านผม
อร่อย อีกร้านไม่อร่อย แต่อีกคนอาจจะบอกว่าอีกร้านอร่อย ร้านผม
ไม่อร่อยก็ได้ ทุกร้านก็มีเอกลักษณ์ของตัวเอง เราเน้นเรื่องการบริการ
มากกว่า” เพ็ญตอบกลับ

“อืม งั้นผมไปลองสักหน่อยก็ได้ครับ” สุดแดนตอบรับ เขาคิดว่า
ถ้าเป็นเพ็ญแนะนำ มันต้องดีมากแน่ๆ

“อืม จริงๆ แล้วคุณเพ็ญเรียกผมว่าคุณแดนเฉยๆ ก็ได้ นะครับ
ไม่ต้องเรียกชื่อจริงเต็มๆ ก็ได้ หรือจะเรียกพี่แดนก็ได้ครับ ผมไม่ถือ”
สุดแดนบอก เพราะรู้ว่าตนเองอายุมากกว่าเพ็ญ อีกอย่าง...เขาอยาก
จะสนิทสนมกับอีกฝ่ายด้วย

เพ็ญยกยืมนิดๆ

“ผมเรียกว่าคุณแดนก็ได้ครับ ส่วนที่ให้เรียกพี่นั้น ผมขอ
พิจารณาก่อนนะครับ ว่าคุณแดนทำตัวให้ผมรู้สึกอยากสนิทด้วยรี
เปล่า” เพ็ญพูดตรงๆ ทำให้สุดแดนหัวเราะขำออกมาเบาๆ เขาไม่ได้
เคืองกับคำพูดของเพ็ญเลย เขากลับรู้สึกว่ามันน่ารักเสียด้วยซ้ำ

“งั้นผมจะทำตัวดี ๆ นะครับ เผื่อคุณเพ็ญอยากจะสนิทด้วย”
สุดแดนแก้มองพูดแซว

“ถ้าวันไหนผมเรียกคุณว่าพี่ คุณก็ต้องเรียกชื่อผมเฉยๆ ไม่ต้อง
มีคุณนะครับ” เพ็ญบอก

สุดแดนพยักหน้ารับ พอดีกับที่ป่ากายกงานชั่วคราวทั้งสองงานมา
เลิรฟ์ให้

“ทานให้ร่อยนะคะ ชอบแบบไหนดีชมได้ค่ะ” ป้าภาพูดยิ้ม ๆ
 สุดแดนกล่าวขอบคุณ ก่อนจะเริ่มลงมือทานอาหารไปพร้อมกับ
 เฟย์

“อิม ของสดดีจริง ๆ ด้วยครับ” สุดแดนพูดขึ้น เมื่อทานปลาหมึก
 ชิ้นใหญ่เข้าไป

เฟย์ยิ้มรับนิด ๆ

“ปู่ก็มีนะครับ นักท่องเที่ยวชอบมาสั่งปูนี้ทั้งนั้น” เฟย์แนะนำอีก
 สุดแดนก็พยักหน้ารับ

“ไว้ต้องหาโอกาสมานั่งทานบ้างแล้วละครับ” สุดแดนตอบกลับ
 ก่อนที่ทั้งสองคนจะนั่งทานไปเรื่อย ๆ

“ป้า เอาผ้าผืนใหญ่ปูถาดหนึ่ง” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น ทำให้เฟย์
 กับสุดแดนหันไปมอง

เฟย์มองอีกฝ่ายด้วยสายตานิ่ง ๆ พออีกฝ่ายหันมาเห็นเฟย์ก็
 ชะงักไปนิด แล้วก็หลบสายตาเฟย์ทันที สุดแดนที่เป็นคนช่างสังเกตก็
 รับรู้ได้ถึงความผิดปกติระหว่างเฟย์กับชายหนุ่มอีกคน

“วันนี้ไม่ได้ลงไปทำงานรีง” เฟย์ถามขึ้นมา

อีกฝ่ายหันมามองเฟย์แบบไม่พอใจนัก

“ยุ่งอะไรด้วยวะ เป็นพ่อกูรีง” อีกฝ่ายเถียงกลับ แต่เป็นการ
 เเถียงที่เหมือนจะพึมพำกับตัวเองมากกว่า

“ไอ้รอน หนูเฟย์เขาก็ทักทายถามปกติ ทำไมพูดจาแบบนี้กับ
 เขา ะ?” ป้าภาตำหนิ ชายหนุ่มที่ชื่อรอนฮึดฮัดเล็กน้อย

“ก็มันเรื่องของผมนี่ป้า” รอนพูดกับป้าภา

สุดแดนหันมามองหน้าเฟย์ก็เห็นว่าเฟย์มีสีหน้านิ่ง ๆ ไม่ได้มี
 ท่าทีหงุดหงิดอะไร

“อิม เรื่องของนาย แต่อย่าทำเรื่องของนายให้เป็นเรื่องของ
 ชาวบ้านละกัน” เฟย์เตือนเสียงนิ่ง

รอนเงยไปทันที

สุดแดนไม่ได้พูดอะไร เพราะเขายังไม่รู้ว่าเป็นยังไง จึงนั่งดู
สถานการณ์ไปเงียบ ๆ

“ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ใช่ มายุ่งอะไรด้วย” รอนถามกลับ

“อย่าให้ฉันต้องเป็นผู้ใหญ่บ้านเลย นายจะอยู่ไม่ได้เสียเปล่า ๆ”
เพี้ยพูดด้วยท่าทีนิ่ง ๆ แล้วนั่งกินข้าวแบบเหมือนเป็นเรื่องพูดคุยปกติ
แต่สุดแดนรู้ว่ามันคือคำขู่

รอนเงียบไปทันที ไม่ตอบโต้อะไรอีก

“เดี๋ยวมาเอานะป่า ไปซื้ออย่างอื่นก่อน” พูดจบรอนก็เดินไป
ทันที

ส่วนหนึ่งทุกคนรู้ว่ารอนไม่กล้าเถียงหรือทะเลาะกับเพี้ยมากนัก
เพราะชาวบ้านที่นั่งอยู่ในร้านต่างเข้าข้างเพี้ยกันทั้งนั้น

พอรอนเดินไปแล้ว สุดแดนก็ยกยิ้มขึ้นมา

“ยิ้มอะไรเหวอครับ” เพี้ยถามสุดแดน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยกยิ้ม

“คุณเพี้ยขู่หมอนั่นใช่มั๊ยครับ” สุดแดนถามตรง ๆ

เพี้ยหัวเราะเบา ๆ ออกมา

“ก็ประมาณนั้นครับ แต่มันเกี่ยวอะไรกับที่คุณยิ้มขึ้นเหวอครับ”

เพี้ยถามกลับอย่างสงสัย

“ก็...หมอนั่นอาจจะกลัวที่คุณขู่ แต่ผมกลับมองว่าน่ารักนะครับ”

สุดแดนปล่อยพูดความคิดตัวเองออกมา ทำให้เพี้ยชะงักไปนิด ใบหน้า
ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที สุดแดนเองก็รู้ตัวว่าปล่อยพูดความรู้สึกออกไป

“ขอโทษนะครับ ถ้าคำพูดของผมทำให้คุณอึดอัดใจ” สุดแดน
บอก เพราะเขากับเพี้ยยังไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้อึดอัดอะไร แค่คิดว่าผมต้องไปหัดขู่ใหม่
แล้วละครับ เดี่ยวไม่มีใครกลัว” เพี้ยพูดแล้วหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเบน
สายตามองงานข้าวและนั่งทานต่อ เพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกเกือเขิน
ของตัวเอง

สุดแดนมองพวงแกมที่แดงระเรื่อกับใบหูที่แดงกำของเพี้ยก็พอ

เดาได้ว่าอีกฝ่ายคงเงินมากกว่าอึดอัดใจ สุดแดนก็ไม่พูดอะไรออกมาอีก ทั้งสองคนนั่งทานอาหารจนหมด สุดแดนขออาสาเป็นคนจ่ายเงิน เพ็ญจึงขอเป็นฝ่ายเลี้ยงกาแฟสุดแดนคืน

เพ็ญสั่งข้าวไปให้เฟื่องกับมาลัย โดยเดินไปส่งให้ก่อน แล้วถึงพาสุดแดนไปยังร้านกาแฟที่มีชื่อว่า ซ้างแก่คลาสสิกโฮม เป็นร้านกาแฟธรรมดา และเป็นบ้านไม้ที่คงความขลังในแบบโบราณเอาไว้ มีโต๊ะกับเก้าอี้ไม้ให้นักท่องเที่ยว มีของใช้เก่า ๆ วางประดับอยู่

“อ้าว หนูเพ็ญ พาใครมาล่ะลูก” หญิงวัยประมาณหกสิบทักทายด้วยรอยยิ้ม ทำให้สุดแดนรู้สึกได้ถึงความรักของทุกคนที่มีต่อเพ็ญ

“พาหัวหน้าอุทยานฯ คนใหม่มาลองกาแฟฝีมือป้าปลานะครับ” เพ็ญตอบยิ้ม ๆ

“หัวหน้าคนใหม่เหรอ นั่งก่อนสิคะคุณ อยากรดื่มอะไรคะ เดี่ยวป้าชงออร์เดอร์ลูกค้าเสรีจะชงให้ค่ะ” ป้าปลาถาม

“ขอกาแฟเย็นละกันครับ” สุดแดนตอบกลับ เมื่อเพ็ญมานั่งที่โต๊ะเล็กมุมหนึ่งของร้าน

“ได้ค่ะ ของหนูเพ็ญโอเลี้ยงใหม่้มัยลูก” ป้าปลาถาม เพ็ญก็ตอบรับกลับไป

“ที่ร้านนี้มีอาหารด้วยนะครับ ไข่กระทะอร่อยมาก” เพ็ญพูดบอกสุดแดน

“แหม มันก็แค่ใส่ซอสใส่ชี้อีวเองหนูเพ็ญ ชมชะป้าจะลวยแล้วเนี่ย” ป้าปลาที่ได้ยินก็แซวออกมา เพ็ญก็หัวเราะขำเล็กน้อย

“ว่าแต่... ลุงนิตไปไหนครับ” เพ็ญถามหาสามีของป้าปลา

“ล้างจานอยู่หลังบ้านนะ” ป้าปลาตอบกลับ

“คุณแดนนั่งรอแบ็บหนึ่งนะครับ” เพ็ญพูดขึ้น ก่อนจะลุกไปหาป้าปลาที่ซังกาแฟให้ลูกค้าคนอื่นอยู่

เพ็ญไปเดินช่วยเสิร์ฟให้ เพราะร้านนี้ดูแลกันแค่สองคนสามีภรรยา แล้วเพ็ญเองไม่ได้จะช่วยเพื่อเอาหน้าให้สุดแดนเห็น แต่เพ็ญ

ช่วยเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

สุดแดนมองท่าทีท่าทางของเพ็ญด้วยสายตาชื่นชม เขามองออกว่าเพ็ญไม่ได้เสแสร้งอะไรเลย นั่นทำให้เขารู้สึกประทับใจ จนป่าปลาทองกาแพกับโอดีเลี้ยงของเพ็ญมาให้ ก็มานั่งเล่นคุยด้วย พอมีลูกค้ำก็กลับไปซงใหม่

“ดูคุณเพ็ญสนิทกับหลาย ๆ คนเลยนะครับ” สุดแดนพูด

“หมู่บ้านเล็ก ๆ แค่นี้รู้จักสนิทสนมกันหมดละครับ อาจจะมีบ้างที่เขาไม่อยากสนิทกับผม” เพ็ญพูดยิ้ม ๆ

“ถ้าให้ผมเดา คนที่ไม่อยากสนิท คือคนที่น่าจะเสียผลประโยชน์บางอย่างรีเปล่าครับ” สุดแดนคาดเดาและพูดถามตรง ๆ

เพ็ญยกยิ้มอ่อน ๆ

“รู้สึกว่าคุณจะเป็นคนที่มีองสถานการณ์ออกนะครับ” เพ็ญชมอย่างนิกขำ สุดแดนก็ยิ้มรับ

ทั้งสองนั่งคุยเรื่องชุมชนเรื่องคนในหมู่บ้านไปเรื่อย ๆ เพ็ญก็ชวนสุดแดนกลับไปร้านตนเอง

เพ็ญจ่ายเงินค่ากาแพเรียบร้อยแล้วก็เดินกลับไปร้าน โดยมีสุดแดนตามกลับไปด้วย เมื่อไปถึงก็เจอว่าอ่อนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

เมื่อเห็นเพ็ญ อ่อนก็รีบยิ้มเอาใจทันที

“เดี๋ยวผมขอตัวอ่อนสักครู่ได้มั๊ยครับ คุณแดนรีบกลับรีเปล่า”

เพ็ญถามสุดแดน

อ่อนถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ

“ไม่รีบครับ ตามสบาย” สุดแดนตอบกลับพลางนิกขำเมื่อเห็นสีหน้าของอ่อน

“อยากดื่มอะไรสั่งได้เลยนะครับ ยกเว้นกาแพ คุณแดนดื่มจากร้านป่าปลามาแล้ว ถ้าดื่มอีก คินนี่คงไม่ได้นอน” เพ็ญพูดด้วยน้ำเสียงปกติและรอยยิ้มอ่อน ๆ แต่สุดแดนกลับรู้สึกว่าเป็นการบังคับกลาย ๆ ซึ่งสุดแดนก็รู้สึกเต็มใจจะทำตาม

“ครับผม” สุดแดนตอบกลับเสียงนุ่ม ทำให้เพ็ญรู้สึกคันยุบยิบที่แก้มอย่างบอกไม่ถูก จึงหันไปหาอ่อนเพื่อดึงสติตัวเองกลับมา

“อ่อน ไปคุยกับพี่ข้างนอกหน่อยสิ” เพ็ญพูดขึ้น ก่อนจะเดินนำอ่อนออกไปตรงที่นั่งด้านนอก

“น่าสงสาร” แอ้แกล้งพูดแซวพี่ชายตัวเอง

อ่อนทำท่าอวยกจะตีหัวน้องชาย แต่สุดท้ายก็ต้องรีบเดินออกไปหาเพ็ญทันที

“อ่อนเขาจะโดนตำหนิหนักมัย” สุดแดนหันมาถามแอ้กับมาลัยที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอกครับ พี่เพ็ญเขาไม่ได้โหดอะไรขนาดนั้น แต่ที่พี่อ่อนมันทำท่าเหมือนกลัว ๆ เพราะมันไม่อยากรทำอะไรให้พี่เพ็ญ ผิดหวังก็เท่านั้นเอง” แอ้พูดยิ้ม ๆ

สุดแดนหันไปมองเพ็ญกับอ่อนที่ยืนคุยกันอยู่ด้านนอกผ่านกระจกของร้าน เขาไม่ได้ยินที่ทั้งสองคนคุยกัน แต่พอจะมองออกว่าเพ็ญไม่ได้กระซิกกระซอก แต่เหมือนคนที่พูดคุยกันตามปกติมากกว่า

“แล้วคุณสุดแดนจะรับน้ำอะไรมั๊ยครับ” แอ้ถามต่อ

“อืม ขอเสาวรสปั่นก็ได้ ถึงอยากจะกินกาแฟอีกสักแก้ว แต่เจ้าของร้านคงไม่อนุญาต” สุดแดนบอก ทำให้ทั้งแอ้และมาลัยต่างยิ้มขำ แล้วลงมือทำน้ำเสาวรสให้สุดแดนทันที

...

..

.

“ผมขอโทษครับพี่เพ็ญ ผมสะเพร่าเองจริง ๆ” อ่อนยกมือไหว้เพ็ญด้วยท่าที่สำนึกผิด

“พี่ไม่ได้โกรธอะไรขนาดนั้น ไม่ต้องทำหน้าเหมือนพี่จะฆ่าแกก็ได้” เพ็ญว่าไม่จริงจังนัก

“แต่ที่พี่ไม่โอเค คือพี่พูดเรื่องนี้หลายครั้งแล้ว ถ้าแกอยากเผา

ขยะที่มันไม่สามารถรีไซเคิลได้จริงๆ ทำไมไม่ทำเตาเผา ที่เคยสอนไปแล้วนี่ อีกอย่าง...แกทำงานป่าไม้นะ ถ้าเจ้าหน้าที่มาทำไฟไหม้ป่าเสียเอง จะโดนคนอื่นตำหนิหนักขนาดไหน แล้วจะมีอะไรเสียหายบ้าง ทำอะไรต้องรอบคอบหน่อย” เพี้ยพูดเตือนตรงๆ เพราะเขาบอกเรื่องนี้หลายครั้งจริงๆ อย่างใบไม้แห้ง เมื่อก่อนชาวบ้านก็มักเผาทิ้งโดยไม่ได้อะไร แต่เพี้ยมาสอนให้ทุกคนทำปุ๋ยหมักจากใบไม้แห้ง เพื่อเลี่ยงการเผาให้มากที่สุด ขยะที่รีไซเคิลได้ เพี้ยก็ให้แยกออกมา

“ผมรู้สึกผิดจริงๆ ครับ เดียววันมะรืนวันหยุดผม ผมว่าจะทำเตาเผาแล้วละครับ” อ่อนพูดเสียงอ่อย

เพี้ยถอนหายใจออกมาเบาๆ

“ก็ดี แล้วทำงานเป็นไงบ้าง” เพี้ยถามกลับ

“ก็ดีครับ ลุงๆ น้ำๆ เขาก็ช่วยสอนหลายอย่าง เจอนักท่องเที่ยว กวนประสาทบ้าง แต่ก็ยังไม่เจออะไรหนักหนาเท่าไร” อ่อนตอบ

“ดีแล้ว ตั้งใจทำงานล่ะ มีอะไรที่ช่วยได้ก็ช่วยเขาไป เห็นอะไรที่มันไม่ดีก็มาบอกอย่าเก็บเจียบเอาไว้ เข้าใจมั๊ย” เพี้ยกำชับเอาไว้

“ครับ” อ่อนตอบรับ

“ที่เพี้ยไม่โกรธผมแล้วเนอะ” อ่อนถามไม่เต็มเสียงนัก เพี้ยหัวเราะในลำคอเบาๆ

“ไม่โกรธ แต่พรุ่งนี้เข้ามาวิ่งรอบอ่างเก็บน้ำสักห้ารอบก่อนไปทำงานนะ” เพี้ยพูดพร้อมรอยยิ้มในตอนท้าย ทำให้อ่อนชะงักไปทันที

“โอ้ ที่เพี้ย” อ่อนโอดครวญ

เพี้ยยกไหล่เล็กน้อย

“แกจะไม่วิ่งก็ได้ พี่บังคับแกไม่ได้หรอก” เพี้ยบอกอีก สายตาก็จ้องหน้าอ่อนไม่วางตา

“วิ่งครับ ที่เพี้ยให้ทำอะไร ผมทำทั้งนั้นแหละ พรุ่งนี้ผมจะมาวิ่งแต่เช้านะครับ ที่เพี้ยมาดูผมด้วยล่ะ เดียวจะหาว่าผมไม่มาวิ่ง” อ่อนตอบกลับ เขารู้ว่านี่คือบทลงโทษที่เขาที่สุดแล้ว

เพ็ญยกยิ้มอย่างพอใจ

“โอเค ตามนั้น เข้าไปข้างในเถอะ เพื่อคุณแดนเขาต้องกลับไปทำงานต่อ” เพ็ญบอก เพราะไม่อยากรบกวนเวลางานของทั้งสองคน แล้วเพ็ญก็เดินนำกลับเข้าไปในบ้าน

พอเห็นแก้วน้ำเสาวรสด้านหน้าของสุดแดน ก็ทำให้เพ็ญยิ้มอย่างพอใจที่สุดแดนทำตามที่เขาบอกไว้

สุดแดนพอเห็นเพ็ญยิ้ม เขาก็รู้ว่าเพ็ญพอใจที่เขาไม่ได้สั่งกาแฟมาดื่มจริงๆ

“เป็นไงพี่อ่อน” แอ้ถามพี่ชายตนเองทันที เมื่ออ่อนเดินตามเพ็ญเข้ามา

“हारอบ” อ่อนตอบน้องชาย

แอ้หัวเราะขำ ในขณะที่สุดแดนทำหน้าง

“ฮ่า ๆ ๆ ถือว่ายังเบานะพี่อ่อน อยากโดนเหมือนเมื่อก่อนหรือ”

แอ้ถามพี่ชายตนเอง

อ่อนส่ายหน้าไปมาทันที

“เอาแค่นี้แหละ” อ่อนตอบกลับ เพ็ญกับมาลัยก็ยิ้มขำ

“หัวหน้ากลับเลยมั้ยนะครับ จะได้ไปทำงานต่อ” อ่อนถามสุดแดน สุดแดนมองนาฬิกาก็รู้ว่าได้เวลาทำงานต่อแล้ว แต่ในใจเขาอยากจะนั่งอยู่ที่นี้ต่อจริงๆ แต่หน้าที่การงานมันทำให้เขาต้องกลับ

“อืม กลับเลย ผมขอตัวก่อนนะครับคุณเพ็ญ ไว้ว่าง ๆ จะมาใหม่นะครับ” สุดแดนพูด

“ยินดีครับ” เพ็ญตอบรับ ก่อนที่ สุดแดนกับอ่อนจะพากันออกจากร้านของเพ็ญเพื่อกลับไปทำงาน

“คุณสุดแดนเนี่ย ดูดีทุกมุมเลยนะครับ นิสัยก็ดีด้วย” แอ้พูดขึ้นเมื่อสุดแดนออกจากร้านไปแล้ว

“มันใจได้ไงว่าเขานิสัยดี” เพ็ญแก้งถาม

“ถ้าไม่ดี พี่เพ็ญคงไม่พาไปแนะนำให้ชาวบ้านรู้จักหรอกครับ ผม

ว่าพี่เองก็พอจะมั่นใจในระดับหนึ่งแล้ว ไซม์ยัครบ” แอ้พูดตามที่คิด
 เพี้ยยกยืมนิด ๆ แอ้เป็นเด็กฉลาด ไหวพริบดี เพี้ยถึงได้เอ็นดู
 “ดูลูกค้าไปก่อนนะ พี่เข้าไปช่วยน้ำเฟืองก่อน”
 เพี้ยไม่ได้พูดถึงเรื่องของสุดแดนอีก เขาเข้าไปในครัวเพื่อช่วย
 เฟืองทำขนม

...

..

.

“อ่อน ไอ้हारอบนี่คืออะไรจั้นหรือ” สุดแดนถามขณะขับรถพา
 อ่อนกลับมาที่อุทยานฯ

อ่อนหัวเราะเบา ๆ

“อ้อ วังรอบอ่างเก็บน้ำในหมู่บ้านहारอบครับ พี่เพี้ยให้มาว้าง
 พรุ่งนี้” อ่อนตอบกลับ

สุดแดนเลิกคิ้วเล็กน้อยด้วยความงุนงง

“ทำไมต้องว้างล่ะ” สุดแดนถามต่อ

“ก็ลึงโทษเรื่องที่ผมเกือบจะทำไฟไหม้ป่านั้นแหละครับ นี่ถือว้า
 เป็นบทลงโทษเบาเหมือนที่แอมันบอกนั้นแหละครับ เมื่อก่อนผมเคย
 โดนหนักกว่านี้อีก” อ่อนพูดซ้ำ ๆ

ตอนนี้พอมาเล่ามันก็ขำอยู่ แต่ตอนนั้นมันขำไม่ออกจริง ๆ

“แบบไหนที่เรียกว่าหนักจั้นหรือ ถามได้รีเปล่า” สุดแดนถาม

“ถามได้ครับ คือ เมื่อก่อนผมเเกร ลงไปเที่ยวที่ตัวอำเภอแล้ว
 ทะเลาะกับเด็กที่นั่น ก็ตามประสาวัยรุ่นอะครับ ต่อยติกัน ทางนั้นเป็น
 ลูกเจ้าของสวนเงาะ พ่อเขาจะเอาเรื่องที่ผมไปทำลูกเขาหัวแตก พี่เพี้ย
 รู้เรื่องก็รีบขับรถลงไปช่วยเคลียร์ให้ผม ยงดีที่ทางโน้นเขาเเกรงใจพี่เพี้ย
 ก็เลยจบได้ พอกลับมาพี่เพี้ยก็ลึงโทษผมให้ไปล้างห้องน้ำวัด แล้วว้าง
 เอน้ำขาวไปให้หัวดรอบละขวด จนกว่าจะครบหนึ่งแพ็กก็สิบสองรอบ
 ละครับ” อ่อนพูดซ้ำ ๆ

“วัดที่อยู่บนเขาชะงะหรือ” สุดแดนถามอย่างอึ้ง ๆ
ถึงแม้ว่าจะไม่ได้สูงมากนัก แต่มันเป็นเนินขึ้นไปชันพอสมควร
ถ้าเป็นสุดแดนที่ต้องวิ่งขึ้นลงสิบสองรอบ เขาว่าเขาต้องทรุดแน่ ๆ

“ใช้ครับ ตอนวิ่งลงมันไม่เท่าไร แต่ตอนวิ่งขึ้น เหมือนจะตายให้
ได้เลยครับ” อ่อนพูดยิ้ม ๆ

“แล้วทำไมนายต้องทำตามบทลงโทษด้วยล่ะ จริง ๆ จะไม่ทำ
ก็ได้นี่” สุดแดนถามต่อ

“พี่เฟย์เปรียบเหมือนพ่ออีกคนของพวกเขาผมนะครับ หัวหน้าคิด
ดูว่าทางขึ้นลงที่หมู่บ้านกับตัวอำเภอ มันต้องใช้เวลาเดินทางแค่นั้น
ลำบากขนาดไหน เมื่อก่อนถนนไม่ได้ดีมากเหมือนตอนนี้นะครับ แต่
พี่เฟย์ยอมขับรถลงไปตอนกลางคืนเพื่อไปเคลียร์ปัญหาให้ผม ไหนจะ
จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้ทางนั้นอีก ตอนนั้นผมรู้สึกแย่มาก ๆ ผม
บอกว่าจะหาเงินมาคืนพี่เฟย์ พี่เฟย์บอกว่าถ้าผมเอามาคืน เขาก็จะ
เอาไปทำบุญ เพราะเขาไม่อยากจะเงินจากการทำเรื่องไม่ดีของผม วัน
นั้นโดนสวดไปเยอะละครับ ให้พ่อแม่ตีผมยังดีกว่าให้พี่เฟย์โกรธซะอีก
พ่อแม่ผมก็แล้วแต่พี่เฟย์เลย แทบจะยกให้ผมเป็นลูกพี่เฟย์ไปแล้วละ
ครับ” อ่อนพูดแล้วหัวเราะในตอนท้าย

สุดแดนอึ้งไปไม่น้อยเมื่อได้รับรู้เรื่องราวของเฟย์ขึ้นอีกนิด

สุดแดนรู้สึกสนใจในตัวตนของเฟย์เป็นอย่างมาก เพราะเวลา
เจอหน้าเฟย์ เขารู้สึกใจเต้นและรู้สึกเหมือนมีพลังงานด้านบวกโอบล้อม
รอบตัวของเขาเอาไว้ เป็นคนที่เวลาได้อยู่ใกล้แล้วรู้สึกดีมาจริง ๆ

“ดีจังนะ ที่ได้มาเจอ” สุดแดนพูดพิมพ์ทำ แต่อ่อนก็ได้ยิน

“ได้มาเจอใครหรือครับ” อ่อนถามขึ้น

“อ้อ ฉันหมายถึงว่าดีจังนะ ที่นายได้มาเจอคนดี ๆ แบบคุณเฟย์”
สุดแดนอ้ากกลับไป ซึ่งจริง ๆ แล้ว ประโยคนั้นเขาพูดถึงตัวเขาเอง
ต่างหากที่ได้มาเจอกับเฟย์

อ่อนยิ้มรับพร้อมกับพยักหน้า แล้วสุดแดนก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ

อีก

พอถึงที่อุทยานฯ เขากับอ่อนก็แยกย้ายกันไปทำงาน

...

..

.

“หัวหน้าครับ ผู้กองจะมาขอพบครับ” อำนางเคาะประตูห้องทำงานของสุดแดน แล้วเข้าแจ้งว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนต้องการมาขอพบ ซึ่งสุดแดนเคยไปทำความรู้จักมาแล้วก่อนหน้านี้

“ให้เขาเข้ามาได้เลยครับ” สุดแดนตอบ ก่อนที่กรและเจ้าหน้าที่อีกคนจะเดินเข้ามาหา

“สวัสดิ์ครับผู้กอง เชิญนั่งก่อนครับ” สุดแดนเชื้อเชิญอีกฝ่ายอย่างสุภาพ เพราะอีกฝ่ายอายุมากกว่าเขาหลายปี

“สวัสดิ์ครับคุณแดน อ้อ นี่หมวดदनัยครับ วันก่อนไม่ได้พามาทำความรู้จักด้วย” กรพูดแนะนำ

“สวัสดิ์ครับ” สุดแดนยกมือไหวदनัย เพราะอีกฝ่ายอายุมากกว่าเขาด้วยเหมือนกัน

“สวัสดิ์ครับ ยินดีที่ได้รู้จักคุณแดนนะครับ” ดนัยทักทาย ก่อนที่ทั้งสองคนจะนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของสุดแดน

“ไปไหนกันมาหรือครับ” สุดแดนถามขึ้นมาก่อน

“พอดีพวกผมลงไปประชุมที่จังหวัดมานะครับ ก็เลยแวะมาคุยเรื่องงานนิดหน่อย” กรพูดเกริ่น

“ครับ มีอะไรหรือครับ” สุดแดนถามกลับ

“ที่คุณแดนบอกผมว่าต้องการเข้าไปดูจุดที่เคยโดนลักลอบตัดไม้ พอตีผมไปคุยกับนายให้แล้วนะครับ เขาให้พวกผมพาคุณแดนไปอาทิตย์หน้า ระหว่างนี้ทางคุณแดนต้องการอะไรบ้างให้แจ้งผมหรือदनัยได้เลยนะครับ ทางผมจะจัดเตรียมให้” กรบอก

“ต้องการกำลังคนก็คน ก็แจ้งได้เลยนะครับ” ดนัยพูดขึ้นมาบ้าง

“จุดที่เราจะไปอันตรายมั๊ยครับ ผมจะได้ดูว่าจะพาใครไปบ้าง แล้วจะต้องทำอะไรบ้าง” สุดแดนถามกลับ ก่อนที่दनัยจะลุกไปที่บอร์ดแผนที่ตรงข้างผนังห้องทำงานของสุดแดน สุดแดนก็ลุกตามไปดูพร้อมกับกร ดนัยชี้จุดที่มีการลักลอบตัดไม้ซึ่งอยู่ติดชายแดนพม่า

“ตรงนี้จะมีอยู่ติดชายแดนครับ แต่เดี๋ยวกทางผมจะติดต่อทางเจ้าหน้าที่ฝั่งโน้นไว้ก่อนว่าทางเราจะเข้าไปตรวจสอบเพื่อฟื้นฟู เขาจะได้ไม่เข้าใจผิดในกรณีที่มาเจอพวกเราเข้า” ดนัยอธิบาย

“จะใช้เวลาเดินทางไปกลับนานมั๊ยครับ ผมจะได้เตรียมตัวถูก” สุดแดนถามกลับ เนื่องจากเขาไม่รู้จักพื้นที่แถวนี้ตึ๊ง

“เราจะใช้รถไฟฟรีวิลขับไปจอดตรงจุดนี้ แล้วเดินเท้าต่อประมาณห้าชั่วโมงครับ” ดนัยอธิบายต่อ

สุดแดนพยักหน้ารับ

“โอเค ได้ครับ ผมจะได้คุยกับเจ้าหน้าที่ว่าจะมีใครที่ไปกับผมได้บ้าง สรุปยังไง ผมจะโทร.แจ้งอีกทีนะครับ” สุดแดนตอบกลับ

“ได้ครับ” กรตอบรับ

“ขอบคุณผู้กองกับหมวดมากนะครับ ที่อำนวยความสะดวกให้ผม” สุดแดนพูดอย่างนอบน้อม

“ยินดีช่วยครับ อ้อ ปกติคุณแดนตี้มเหล่ารีเปล่าครับ” กรถามยิ้ม ๆ

“ก็ตี้มครับ แต่ไม่ได้บ่อยนัก” สุดแดนตอบกลับไปตรง ๆ

“คืนนี้สนใจไปตี้มด้วยกันมั๊ยครับ พอตี้มวันเกิดลูกน้องก็เลยจะเลี้ยงกันที่ร้านในหมู่บ้านอีตองนะครับ” กรเอ่ยชวน

“ผมไปด้วยได้หรอครับ” สุดแดนถามออกมา ไม่ใช่เพราะเขาอยากตี้มเหล่า แต่เขาอยากไปที่หมู่บ้านต่างหาก และก็อยากจะทำความรู้จักกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหลาย ๆ คนไว้ด้วย

“ได้สิครับ หลายคนสนุกดี แต่เหล่าของที่นี่อาจจะเป็เหล่ายี้ห้อไม่แพงนะครับ” กรบอกยิ้ม ๆ

“ผมไม่ซีเรียสเรื่องยี่ห้อหรือครับ ตอนสมัยเรียน เหล้าขวดสม น้ำแดงยังเคยดื่มมาแล้วเลยครับ” สุดแดนพูดยิ้ม ๆ เขาเข้าใจดีว่าทำไม กรถึงพูดแบบนั้น เพราะเขามาจากในกรมฯที่อยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ ก็มักจะคิดว่าเขาคงดื่มหรือกินอะไรแบบพื้นบ้านของคนที่นี่ไม่ได้

“ดีเลยครับ งั้นคืนนี้เจอกันที่ป้อมตำรวจในหมู่บ้านก่อนนะครับ แล้วค่อยไปที่ร้านพร้อมกัน เจอกันสักหกโมงเย็นก็ได้” กรนัดแนะเวลา

“ได้ครับ ขอขอบคุณนะครับที่ชวน” สุดแดนบอก ก่อนจะลุกออกไป ส่งกรและदनัยที่หน้าประตูอาคารทำงานของอุทยานฯ

สุดแดนลาทั้งสองคนและรอให้ทั้งกรและदनัยขึ้นรถขับออกไป เขาก็กลับเข้ามาที่ห้องทำงานเหมือนเดิม พลางคิดว่าเขาอาจจะแวะไปหาเพ็ญสักหน่อย

“เพิ่งแยกจากเขาเมื่อตอนบ่าย ทำไมถึงอยากเจออีกแล้ววะกู” สุดแดนบ่นตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะดึงสติกลับมา แล้วนั่งทำงานต่อทันที